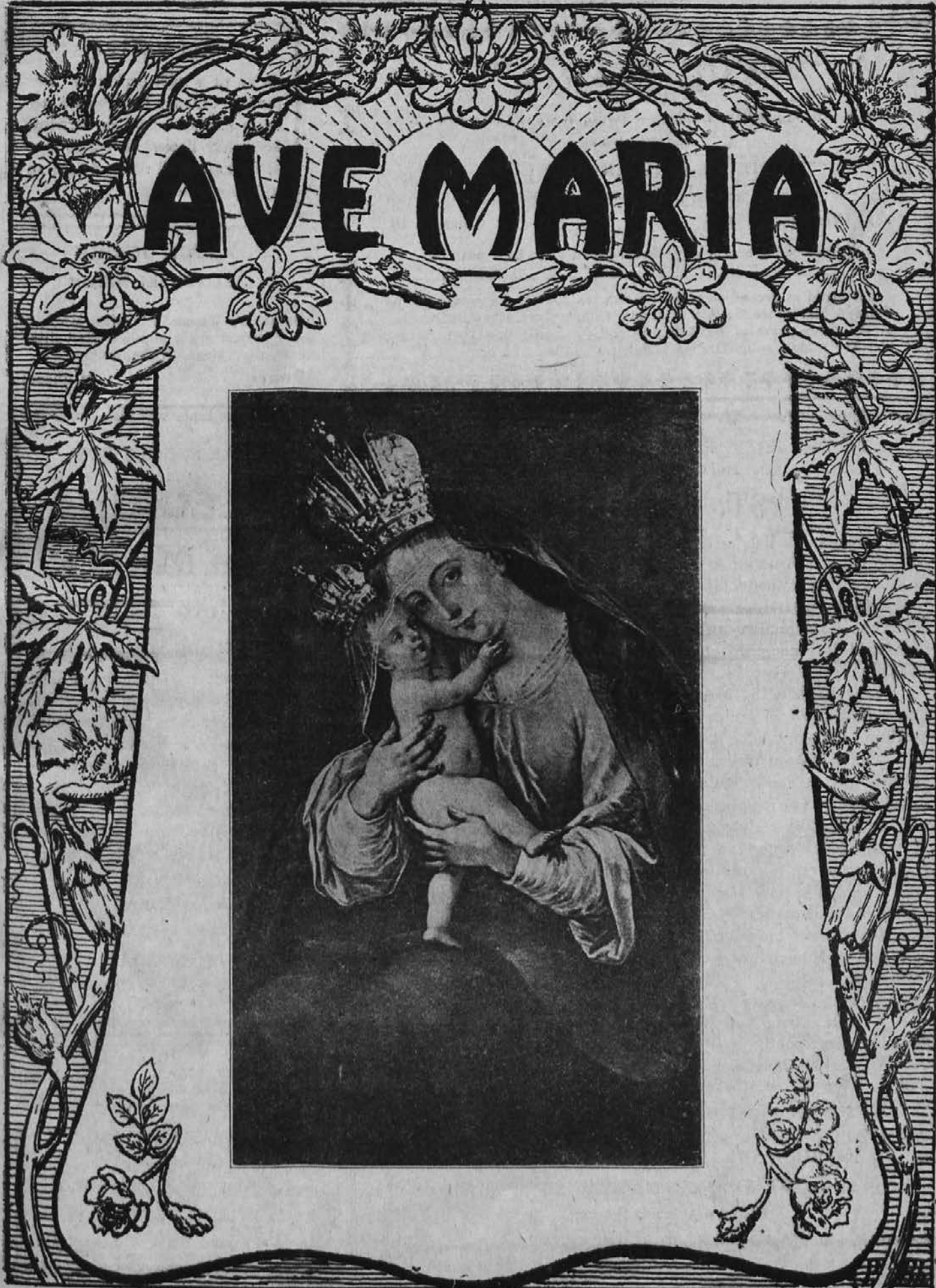

AVE MARIA

"AVE MARIA"

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca. — Issued every 1st and 15th day of the month by

THE FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place.

Chicago, Ill.

Naročnina \$2.50 na leto. — Subscription Price \$2.50 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

ALI VESTE?

da se tu v naši cerkvi sv. Štefana v Chicagi bere vsako nedeljo ena sv. maša za naročnike naših listov in sploh vse, ki na katerikoli način delajo za njih prospeh?

ANTON GORNIK
SLOVENSKI MESAR

Rojakom v Tower in Soudan, Minn., priporočam svojo mesnico. Najboljše blago. Nizke cene.

Tower,

Minnesota

TE DNI IZIDE PRVA ŠTEVILKA NAŠEGA
NOVEGA LISTA

"ST. FRANCIS"

v angleščini. Ta list bo eden izmed najbolj popularnih katoliških listov v Ameriki, ki bo posebno zanimiv po svojih krasnih povestih in podučnih člankih. Najznamenitejši ameriški pisatelji in pisateljice so nam zagotovili svoje sodelovanje. Posebno bo zanimiva prva številka, katero bi moral vsak ameriški Slovenec prečitati in jo potem dati dalje svojim ameriškim prijateljem in znancem.

ST. FRANCIS MAGAZINE bo popolnoma v modernem duhu pisan in urejevan list in smo prepričanja, da se bo priljubil vsakemu, kdor ga bo dobil v roke.

Veliko nalogo ima ta list, da bo seznanil naše samo angleško govoreče sodržavljane, posebno katolike z nami Slovani. Koliko so na primer naši slovenski pionirji naredili za katoliško cerkev v Ameriki, za civilizacijo Indijancev i. t. d. Koliko Amerikancev ve za to? Kako malo!

Imamo velike potrebe, katerim bo mogoče odpomoči samo s pomočjo vseh Amer. katolikov! Pred vsem pozidava kolegija in semenišča, kjer se bodo slovenski katoliški mladeniči izobraževali za duhovski in redovni stan. Kdor se naroči na list "St. Francis Magazine", naredi za to veliko dobro delo tudi v tem.

Zato stariši naročite takoj list "St. Francis Magazine!"

Naročniki lista Ave Maria, takoj na delo in vsak naj skuša nabirati naročnike med Amerikanci za ta list.

St. Francis Magazine stane \$3.00 na leto ali \$5.00 za dve leti.

Kdor pošlje naročnino za dve leti naprej dobi posebno nagrado.

NAROČA SE:

"ST. FRANCIS MAGAZINE"

1849 West 22nd Street.

ŠE PAR STO IZTISOV

KOLEDARJA

Ave Maria

za leto 1924

imamo v zalogi. Kdor ga še nima in ga želi dobiti, naj nemudoma piše ponj, sicer bo prepozno.

Zveselite svojce v stari domovini s koledarjem "Ave Maria"; v domovini namreč radi slabih razmer nimajo tako lepih in velikih koledarjev, kakor pred vojno. Ave Maria koledar je največji in najlepši slovenski koledar kar se jih je sploh tiskalo.

Cena 50c., za Evropo 75c.

Naroči se pri:

"AVE MARIA"

1852 W. 22nd Pl.

Chicago, Ill.

Družinska pratika

za prestopno leto 1924,

cena 15c.,

se dobi v zalogi knjigarne,

"EDINOST"

1849 West 22nd St.,

Chicago, Ill.

AVE MARIA

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.50. Za Evropo \$3.00.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci

ŠTEV. (No.) 1. JANUARY, 1st 1924. LETO (Vol.) XVI.

ROJAKOM ŠIROM AMERIKE.

DRAGI ROJAKI: —

Danes Vam imam nekaj posebno važnega razodeti, važnega za nas, še bolj važnega za Vas. Odkritosrčno Vam hočem razodeti, da si boste povsem na jasnem, za kaj gre. Odkritosrčnost in jasnost se mi zdite tim bolj na mestu, ker vem, da so o nas precej razširjeni nekaki predsodki, ki jih je treba razbliniti, če hočemo da bo to, kar Vam imam povedati, našlo pravi odmev.

Kakor veste, dragi rojaki, smo mi slovenski frančiškani zasedli mej Vami nekaj župnij. A ne mislite, da smo zato prišli za Vami v Ameriko, da bi bili Vaši župniki. Odločno ne! To ni naš poklic, vsaj prvotni in prvi ne. Če smo to storili, smo storili na ljubo tukajšnjim škofom, ki so bili in so še v veliki zadregi glede narodne duhovščine. Toda po pravici Vam povem, da se raztreseni in raztepeni po malih župnijah, po eden, ali kvečjemu po dva, vedno bolj čutimo kakor riba izven vode. Nekako odrezani se zdimo od mogočnega in sočnatega debela svojega reda.

Mi smo redovniki. Kot taki smo v prvi vrsti poklicani, da po samostanih, s strogo samostanskim življenjem, kot nekake vestalke sv. cerkve čuvamo in neprestano netimo ogenj najvišjega krščanskega idealizma, ki obstoji v popolnosti evangeljskih svetov. Široki svet, v katerega so nas razmere vrgle, pa nudi za ta vzvišeni vzor

jako slabo oporo. Kajti po malih župnijah, kjer je samo eden, ali kvečjemu dva, pri najboljši volji ni mogoče uvesti strogo samostanskega življenja, ki bi nas dvigalo k našemu stanovskemu cilju, po katerem stremiti smo se slovesno zaobljubili in je naš prvi, glavni namen. Župnije, zlasti male župnije, so nam pri zasledovanju našega prvega, stanovskega cilja bolj v spodtiko, kot v spodbudo.

Mi smo frančiškani. Kot taki res da nismo navezani samo na samostanske celice. Naš red namreč ni zgolj premišljevalni red. Sv. Frančišek, naš redovni ustanovitelj, se je po dolgem kolebanju odločil za mešano samostansko življenje. Njegov življenski program je bil: "Non sibi soli vivere sed aliis proficere, Dei zelo ductus. Ne samo sebi živeti, ampak tudi drugim koristiti, gnan od božje ljubezni." To je in mora biti tudi naš življenski program. Kot taki imamo tedaj dva cilja: Prvi, splošno redovniški, krščansko-redovniška popolnost, drugi, misijonsko delo za bližnjega. A ta drugi cilj mora biti prvemu vedno podrejen, ga mora podpirati, ne pa ovirati. Vse kar dosego prvega bolj ovira kot jo podpira, je proti vzorom našega reda. Osamljeno življenje po župnijah je, kakor povedano, dosegi našega prvega cilja bolj ovira kot podpora, tedaj bolj zlo, dasi včasih žalibog potrebno zlo.

Naš drugi cilj so misijoni, ali notranji, ali zunanji, ali mej rojaki ali mej pagani. Franči-

škanski red sicer ne nosi zunanje firme misijonskega reda, kakor več novejših redovnih kongregacij. Kljub temu je od početka sem do danes, vedno zavzemal eno prvih mest, tako na notranjem, kakor tudi na zunanjem misijonskem polju. Po izkazu najnovejše zunanje-misijonske statistike, je glede števila misijonarjev izmed vseh na prvem mestu. To je tedaj naš drugi cilj, s prvim popolnoma v skladu. Ako se ga zavedamo in stremimo za njim, smo na mestu, smo celi frančiškani. Ako ne, se moramo čim prej na novo orientirati, kreniti v drugo smer, proti njemu, ne od njega proč.

Smo se pa tega svojega zvanja slovenski frančiškani v Ameriki doslej tudi res zavedali? Kot celota, ki je nositeljica tradicij reda, lahko z mirno vestjo rečem **da**. Drugo, važnejše vprašanje je, če smo temu zvanju primerno tudi ravnali. Glede tega ne morem na celi črti reči **da**. Deloma da, deloma ne. Glede modernega misijonarjenja, potom katoliškega tiska, si ne delamo nikakih očitkov, v tem oziru nam ni treba nove orientacije. To nam mora vsak priznati. Na tem misijonskem polju smo storili več, kakor smo bili dolžni, ker smo delali in še delamo preko svojih skromnih moči.

Osebnostno pa doslej našemu ljudstvu res nismo bili to, kar bi mu po svojem drugem poklicu morali biti, misijonarji z živo besedo širom slovenskih naselbin. Kadar smo mogli, in kolikor nas je moglo, smo se sicer vedno radi odzvali vabilom, čeravno smo vedeli, da bo doma vsacega manjkalo in smo morali za nedelje sami pomoči iskati. Da v tem oziru nismo mogli več storiti, kakor smo, nismo bili krivi sami, temveč razmere, v katere smo bili vrženi. Leto za letom smo se tolažili, da se bodo zboljšale in nam omogočile, da pohitimo še za drugim svojim vzorom, da skoraj postanemo tudi živi misijonarji po vseh slovenskih naselbinah, kamor nas bodo klicali. To upanje nam je vsakokrat na novo vsplamtelo, ko nam je kedo naših starokrajskih sobratov pisal: Jaz bi tudi rad prišel v Ameriko. A komaj smo ga dobili sem, je že prišla kaka prošnja odkod: Ali imate koga na razpolago? Ta in ta župnija je prazna. Nobenega duhovnika nimam, ki bi bil zmožen vašega jezika. Pošljite mi enega. Prevzemite župnijo. — Verjemite mi, da vsaj mene vedno srce boli, kadarkoli

dobim kako tako prošnjo. Na eni strani je težko odreči, ker vem, da je potreba, na drugi strani je še težje ugoditi, ker vem, da je uslišanje vsake take prošnje korak od našega cilja proč.

V takih žalostnih razmerah nam ni kazalo drugzega, kakor zamašiti ušesa vsem takim prošnjam in zaklicati: Naprej za vzori, brez katerih svojemu narodu nikoli ne bomo to, kar bi mu morali biti! In tako smo storili. Sklenili smo, da kar najprej vstanovimo svoj kolegij in samostan ob njem. V samostanu se bomo potom urejenega samostanskega življenja lažje dvigali k svojemu prvemu cilju, krščansko-redovniški popolnosti. V kolegiju pa bomo vzgajali narodni redovniški in duhovniški naraščaj. Redovniški naraščaj nam bo omogočil uresničiti naš misijonski vzor za celo Ameriko, duhovniški naraščaj bo pa mašil vrzeli po župnijah, da jih ne bo treba nam, ki nismo v prvi vrsti za to poklicani. Škušnje, ki smo si jih pridobili kot apostoli katoliškega tiska, so nas k temu prisilile.

Dan za dnem dobivamo iz naših številnih malih naselbin širom Amerike razna jobovska poročila te-le ali podobne vsebine: Pri nas se ne da dosti narediti za vaše lepe liste. Par družin nas je katoliških, drugo je vse rdeče. Ne čudite se! Rdeči agitatorji prilezejo v vsako, še tako majhno naselbino, oznanjat svoj rdeči evangelij. Mi pa že pol leta prej pisarimo in pisarimo na vse strani, da bi nas prišel kak slovenski duhovnik za veliko noč obiskat, pa ga včasih več let ne dobimo. — To je gola resnica. Seveda ni tega kriva zanikernost duhovnikov, ampak pomanjkanje. Mi, kakor rečeno, se vsako leto odzovemo vabilom, a ne moremo vsem naselbinam kaj, ker nas je premalo in imamo še druge obveznosti, ki smo jih sprejeli. Ker pa vemo, da je to naš drugi stanovski poklic, zato smo se odločili, da začnemo s samostanom in kolegijem. Kolegij nam bo dal misijonarjev, ki bodo v samostanu vedno na razpolago, kadarkoli nas bo zapuščeno ljudstvo po naselbinah potrebovalo, da mu dušo zopet privedemo na Boga in tako obvarujemo pred rdečimi volkovi.

Sicer so pa misijonarjev potrebne tudi naše organizirane župnije, ki imajo svojega duhovnika. Še tako vnet dušni pastir in dober pridigar, postane ljudstvu polagoma vsakdanji.

To čuti sam in čuti ljudstvo. Oba si želita za izredne prilike: misijon, obnovljenje misijona, štiridesetno pobožnost itd. družega. Mi dobivamo na kupe prošnja sledeče ali slične vsebine: Misijon bi rad imel, obnovljenje misijona, češčenje, ali imate koga na razpolago? — Niti polovico teh prošnja pri najboljši volji ne moremo uslišati. Ko bomo v lastnem narodnem kolegiju vzgojili zadostno število misijonarjev, ki bodo samo temu poklicu živeli, nam ne bo več treba na take prošnje s težkim srcem odgovorjati: Ne moremo!

To je mogoče doseči le potom narodnega kolegija. Tujerodnih kolegijev te vrste nam ne manjka. A koliko slovenske mladine študira v njih in se pripravlja za duhovski stan? Mi jo imamo še največ po kolegijih naših tujerodnih bratov, zlasti nemških. V dobrih šolah so in dobrih rokah. Toda kar mi kdo piše, mi piše navadno angleško. Jezik mu dela težave. Kje se naj ga neki nauči! Naša narodna duša, katero poznati je velikega pomena za misijonarja, mu je s sedmimi pečati zapečatenjena knjiga. Bo li mogel biti tak, ko konča svoje študije, misijonar mej našim narodom? Ni mogoče! Če jih tedaj hočemo imeti in imeti jih moramo, si jih bo treba v lastnem narodnem kolegiju vzgojiti, v katerem se bodo sicer v ameriškem duhu izobraževali, a tudi v narodnem, vsaj toliko, da bodo mogli biti kos svoji nalogi kot narodni misijonarji.

A še druga poročila dobivamo mi iz našelbin. Zdaj pride od tod, zdaj od tam kaka prošnja: Lastno župnijo bi si radi ustanovili. Toliko in toliko slovenskih družin nas je. Vse je navdušeno za to. Povejte, kaj nam je storiti! Kaj jim moremo družega odgovoriti, kakor: Poišcite si duhovnika, ker brez njega ne morete ničesar in nikamor. Dober svet, žalibog, da v danih razmerah navadno neizvedljiv, ker jim ne moremo povedati, kje ga naj iščejo. Danes tako prosijo župnijsko še neorganizirani rojaki. Jutri jim zna slediti že ta ali ona organizirana slovenska župnija, ker so duhovniški pogrebi pogostejši kot nove maše. Skrajni čas je, da dobimo narodni kolegij, v katerem se ne bo vzgajal samo redovniški, ampak tudi duhovniški naraščaj. Na tej širši podlagi ga nameravamo mi dvigniti.

Niti najmanj ne dvomimo, da ko ta svoj načrt izvedemo, se bodo naši narodni duhovniški poklici podeseterili.

Ko smo te svoje načrte pred večimi vplivnimi ameriškimi škofi razvili, so jih z največjim veseljem pozdravili. V svojih pismih jih blagoslovljajo in nas spodbujajo, naj jih skušamo kar najhitreje izvršiti. Po njih opogumljeni smo šli takoj na delo, ker nam itak enajsta ura bije. Naša misel ni več samo misel, tudi ne samo trden sklep, ampak deloma že dejanje. Pred kratkim smo sklenili kupno pogodbo za farmo, kjer bomo zidali kolegij s samostanom. Farma leži na lepem kraju mej Chicago in Jolietom.

Prvi korak je narejen. Toda mej prvim in zadnjim je še dolga, trnjeva pot. Ne strašimo se je. Namen je preplemeniti, da bi nam pogum klonil. Vse kar naš frančiškanski komisariat premore, vsi prihranki, ves zaslužek naših patrov po župnijah, vse, prav vse bo šlo v ta namen. Toda kaj je to v primeri s tem, kar bo to delo stalo! Kar si moremo mi na leto prihraniti, je par tisoč, da moremo poravnati stroške za naše študente in klerike po tujih kolegijih. Več tisoč na leto nas stanejo.

Le s pomočjo ljudstva nam bo mogoče načrt izvesti in to tim prej, čim bolj in čim prej bo ljudstvo razumelo velik pomen tega podjetja za slovenski narod v Ameriki, ter se temu primerno odzvalo našemu klicu na pomoč. A ne računamo samo na pomoč slovenskega naroda. Preveč drzno bi bilo, samo z zaupanjem nanj započeti tako delo. Naš komisariat sestoji iz slovenskih, hrvatskih in slovaških frančiškanov. Kolegij, ki ga bomo postavili bo za vse te tri narode. Vsem hočemo dati misijonarjev, ker so jih vsi potrebni. Zato bomo pa tudi vse mobilizirali, da nam pomagajo. V ta namen začnemo z novim letom izdajati za Slovake posebni nabožni list. Pa tudi angleško katoliško Ameriko bomo zainteresirali za to, potom angleškega lista "St. Francis," ki je te dni izšel.

Veliko dela, veliko žrtev nas bo to stalo. A veliki cilji so vredni velikih žrtev. Trdno upamo, da jih bo naša katoliška javnost, zlasti slovensko-hrvatsko-slovaška, kateri bo započeto delo v prvi vrsti koristilo, znala ceniti in nam ne bo odrekla svoje pomoči. Šele ko bomo slovensko-hrvatsko-slovaški frančiškani v Ameri-

ki to dosegli, bomo lahko rekli, da smo svojim dragim narodom dali to, kar smo mu v smislu frančiškanskih vzorov dolžni dati.

Rojaki! Danes sem vam vso to našo in vašo velevažno zadevo le načelno razvil. Potrebno se mi je zdelo, da veste za kaj gre. Če sem s tem spodbil kake Vaše morebitne predsodke in pomisleke proti započetemu podjetju in Vas pripravil do priznanja: Glej, glej, dobro nam hočemo, pomagajmo jim! sem zaenkrat dosegel kar

sem nameraval. Prihodnjič bom stopil pred Vas s podrobnim načrtom, kako nam lahko pomagate, da čim prej izvršimo, kar smo započeli. Prepričan sem, da nas naši upi, ki jih stavimo na Vas, ne bodo osramotili.

Vsem in vsakemu posebej prav veselo novo leto!

Rev. HUGO BREN, O. F. M.
provincijalni komisar

slovensko-hrvatsko-slovaških frančiškanov.

Računi in proračuni.

H. B.

V zarji let se delajo računi in proračuni. Ob večerni zarji starega leta računi, ob jutranji zarji novega leta proračuni. Tudi mi smo ob večerni zarji starega leta malo pregledali svoje račune in ob jutranji zarji novega leta napravili proračun. A ne umejte nas napačno. Ne predstavljajte si nas, kako smo ob zatonu leta s slastjo šteli dolarje preostanka in kako si belimo glave, da bi jih v prihodnjem letu pomnožili. Nam naše časnikarsko delo ni v prvi vrsti "biznes," ampak apostolat dobrega tiska, kar nam v smislu katoliških načel, za katere se borimo, mora biti. Mi ne živimo od časnikarstva. Kdor altarju služi, naj od altarja živi. Tako pravi sv. pismo. Tega se mi držimo. A ker vemo, da danes ne more zvesto altarju služiti, kdor ni obenem apostol katoliškega tiska, zato smo se posvetili tudi temu apostolatu. Časnikarsko delo je za nas misijonsko delo. Ko bi ne bilo, bi mi že zdavnaj odložili peresa, če bi jih bili sploh kedaj v roko prijeli. Zakaj nihče ne verjame, koliko žrtev, koliko truda nas to stane, ki bi ga nam samo radi kruha ne bilo potreba. Prepričani smo, da nas je ravno to idealno pojmovanje časnikarstva vzdržalo na površju, ko so nas na vsak način hoteli vtopiti, kakor nepotrebne mačke. In ne samo na površju nas je vzdrža-

lo, ampak nam je celo od leta do leta pomagalo do novega razmaha in razcvita. S tem idealizmom stopamo v novo leto, v trdni nadi, da bo Bog, za katerega v prvi vrsti delamo, tudi v prihodnje z nami.

A zopet nismo sanjavi, predrzni idealisti. Kakor človek ne more brez materialnih sredstev služiti idealom in stremiti za njimi, tako časopisje ne, najmanj tako, kakor je naše, ki nima za seboj kake močne Jednote, ki bi v slučaju gmotnih težav segla v žep, privlekla ven pergišče dolarjev, z velikimi številkami in rekla: Na tu imate, ker ste tako nesebično stali na braniku za naše verske svetinje, da ste pri tem pozabili na vašo gmotno moč. Navsezani smo popolnoma sami nase. Zato nam je zdrava pamet svetovala, da smo se na pragu leta malo ustavili, obrnili za trenutek oči od svojih vzorov za prihodnje leto in se resno vprašali: Kako stojimo? Ali smemo z utemeljnim zaupanjem zaklicati: Naprej! do nadaljnih, še vzvišenejših ciljev? In kaj so nam računi na to odgovorili? Varali bi sebe in druge, ko bi bahavo zatrobili v svet, da so nam rekli: Sijajno stojite! Rad bi vedel, kateri ameriški slovenski časopis, naj bo nabožen ali političen, je mogel pri zaključku svojih računov to reči. Mislim, da nobeden. In če kateri, tistemu bo morda najprej zapel

mrtvaški zvon. Ameriški Slovenci smo premajhni in glede časopisja, oz. zanimanja zanje tudi premalenkostni, premalo prebujeni, da bi kakemu uredniku ali upravniku privoščili za Silvestrov večer to veselje. Noben bandit, ki bi pregledal listo naročnikov tega ali onega našega lista in imena njegovih stalnih dopisnikov, bi menda ne imel posebnih skušnjav, da bi vlomil v njegovo hlagajno. Kateri naših časopisov se sme postavljati z več kot 15.000 naročnikov. Večina jih ima pod, in še daleč pod 10.000. In dopisniki? Vedno ista imena. Ostalo spi in brunda in zabavlja. Zato ni čuda, da uradništva in upravnništva jadikujejo in tarnajo, kako težko rijejo naprej. Ni čuda, da mi katoliško-misleči še danes nimamo svojega dnevnika.

Brez dnevnika pa tudi nabožno časopisje ne more tako naprej, kakor bi moralo. Katoliški dnevnik je za nabožno časopisje to, kar je bil Janez Krstnik za Kristusa. Oba sta predhodnika. Kakor je Janez Krstnik Kristusu pot pripravljal, tako ga pripravljata katoliški dnevnik nabožnemu časopisju. Kljub temu pa, da si mora naše nabožno časopisje samo utirati in ravnati pot v katoliške hiše, moramo priznati, da si je Ave Maria v toliki meri osvojila srca katoliško mislečih ameriških Slovencev, da se ji ni treba bati krize. Seveda bi lahko še

mnogo bolje stala, ko bi se vsi, ki pravijo, da so našega prepričanja, tega v polni meri zavedali, kar pa nikakor ne moremo reči. Dosti slaboznamenje bi bilo za nas, ko bi si morali priznati, da je samo kakih šest do sedem tisoč vernih ljudi mej nami. Tega ne moremo verjeti. Radi pa verjamemo, da jih ni dosti več, ki bi se na celi črti zavedali, kaj katoliško prepričanje danes od njih zahteva, sicer bi imela Ave Maria najmanj od petnajst do dvajset tisoč naročnikov.

Glasnik P. S. J. se ni prijel, ali vsaj ni vspeval, kakor bi bilo želeli. Imel je navdušene prijatelje, ki so ga radi brali, ki so radi tega z žalostjo sprejeli vest, da ga bomo s prihodnjim letom opustili. Dobili smo več bodrilnih pisem: Naprej! Tudi zagotovila (podpore niso izostala. Toda take spodbude so las-kave za urednika, ne pa za upravnika. Temu posamezna zagotovila podpore ne dvignejo termometra navdušenja za nadaljne delo in žrtve. Kaj tacega zmore le podvojeno in potrojeno število naročnikov. Jaz sem bil osebno vedno proti Glasniku. Se razume, da ne radi njega, ampak radi razmer. O, bi bil potreben tak list. Ravno zdaj, ko nam je srčne kulture po vzoru božjega Srca tako krvavo potreba, bi bil najbolj na mestu. Toda tla zanj še niso pripravna. Srce Jezusovo je za naše, v resnični kulturi srca tako beraške čase, zaenkrat še previsok vzor. Zato Glasnik niti v onih najboljših hišah, kamor zahaja Ave Maria, ni našel tistega sprejema, kakor bi ga bilo pričakovati. V teh razmerah bodimo veseli, da imamo vsaj en nabožni časopis, Ave Maria. Temu skušajmo utreti pot v vsako katoliško hišo. Ko se to zgodi, potem bomo skušali iz šole Marijinega Srca polagoma priti na univerzo božjega Srca.

Prav za prav pa Glasnik ne bo popolnoma prenehal. Glavna vsebina: Častna straža in Mesečni namen bosta prešla v Ave Marijo, pod vodstvom dosedanjega urednika Glasnika Rev. John Plaznika. To se nam zdi zlasti radi tega potrebno,

ker je svetovni evharistični shod, ki bo l. 1926. v Chicagi, na obzorju. Naša naloga je, da Slovence nanj pripravimo. Čim bolj jih bomo pripravili, čim bolj bo ta kres evharistične ljubezni, ki bo takrat zagorel v Chicagi, ogrel tudi slovenska srca, tim prej bodo pripravljena tla za samostojno glasilo te vrste, ki drugod, kjer je več idealizma, jako lepo vspeva.

Predno pa zaključimo račune preteklega leta, si štejemo v dolžnost, se zahvaliti vsem našim dragim dopisnikom, ki so nam pomagali častno izvršiti naše delo preteklega leta. Imen ne bomo posebej naštevali. Predobro so znana čitateljem, saj so se mesec za mesecem vračala, tako da jih vsak pozna. Vsem in vsakemu posebej pristrčna hvala za nesebično in požrtvovalno delo. Tukaj niso dobili dostojnega plačila zanje, zato jim bosta pa Bog in Marija tim bogateje plačala.

Proračuni. Z Ave Marijo v novo leto! Da, to pa to. Da bi to opustili, se nam ob koncu leta niti sanjalo ni, magari, da bi jo morali pisati sami. A upamo, da nam tega ne bo potreba. Nekateri so nam že zagotovili sodelovanje, eden ali drugi se nam bo pa še pridružil. Saj mora biti vsacega, ki ima zmožnost pero sukati, že pred ljudmi sram, ako njegovega imena nikoli ne bero. Ljudstvo sicer ne gleda veliko na to, kdo je kaj spisal, zlasti ker članki niso nosili popolnega podpisa. Ono je zadovoljno, da ima kaj zanimivega brati, naj je spisal kdorkoli. Slepo pa ljudstvo za to tudi ni. To se vidi iz raznih pisem, ki jih je urednik mej letom dobil, v katerih se ga deloma pomiluje, da mora toliko sam pisati, deloma se mu vošči zdravja, da bi mogel biti kos svoji nalogi. In to kljub temu, da se ni s polnim imenom podpisoval.

Marija Pomagaj, naša skupna, nepozabna mati z Brezij, bo po splošni želji ostala. Istotako nekaj član-kov, ki jih ne moremo kar v sredi pretrgati, čeravno smo spoznali, da so naši čitatelji že toliko novosti in sprememb željni Amerikanci, da se jim ne dopade, kar se čez eno leto

vleče, naj bo še tako zanimivo. Ko se to konča, bomo skušali s tem tudi računati. Kljub temu bo pa v tem letu vladal nov duh v listu. Glavno kaj imamo v programu bo neka posebna vrsta apologetike, ali obrambe naše sv. vere. Ne bomo je toliko branili sami, ampak jo bomo pustili braniti drugim, ki jim ni bila v zibelko položena kakor nam, ampak so si jo z božjo milostjo po velikih žrtvah priborili. To so takozvani konvertiti ali spreobrnjenci.

Mi, ki smo bili v pravi veri rojeni, nikoli nič trpeli zanjo, je ne znamo ceniti. Podobni smo ameriškemu otrokom, ki imajo dosti belega kruha in jim še tega ni treba suhega jesti. Oni ne vedo, kaj se pravi stradati, zato te dobrote ne znajo ceniti. Nikoli jim ni dosti dober, nikoli dosti namazan. Kaki sestradani evropski otroci bi si po suhem, črnem vse prste oblizali, samo ko bi ga zadosti imeli. Zato bi ti vse drugače cenili dobrote ameriških otrok, ko bi jih postali deležni. Mene so stariši z magnetom belega kruha vlekli v šole. Če boš gospod, so mi večkrat dejali, boš bel kruh jedel. Nič se ne spomnim, da bi bili dejali, da bo tudi namazan, vendar sem se oblizoval, čeravno je bil še daleč in visoko. Scrkljanim in scukranim ameriškimi otroki smo podobni mi vsi v verskem oziru. Naši botri so rekli pri krstu: Verujem! Ko smo se zavedli, smo isto rekli sami. To so bile vse naše žrtve za bel, maslen kruh vere. Zato smo se ga, preobjedli. Kakor imajo gospodski otroci za spremembo radi črne-ga in ga z večjo slastjo otepajo, kakor belega, tako se mnogi od belega, maslenega kruha vere, obračajo k otrobnjaku, ki je za ščetinarje. Ves naš socializem ni drugega kakor velikanski hlev takih. Vem, da se mnogim izmej teh cede sline po nekdanjih dneh belega kruha vere, a nimajo še poguma izgubljenega sina, da bi se vrnili nazaj v očetovo hišo, kjer so ga imeli v izobilju in bi ga še lahko imeli.

Za take imamo pripravljeno zanimivo zgodovino zagrizenega socialista, ki se je po mnogih bojih od-

ločil, da zapusti nesnažni hlev, poln blata in smradu. Postal je ne samo globoko veren kristjan, ampak celo duhovnik. Kot tak je popisal vse, kar je videl za socialističnimi kulisami. Zanimivo nam opisuje, kako je polagoma trgal vrvi in vezi, s katerimi ga je imel socializem priklenjenega, ker je bil eden izmed voditeljev, dokler se mu ni popolnoma iztrgal. Želja po angeljskem kruhu, ki ga je toliko časa stradal, ga je končno dovedla k altarju, kjer je našel novo življenje, mejtem ko se je prej radi praznote srca mislil že sam končati. To bo nekaj velezanimivega. Zato vabimo na naročbo tudi tiste, ki jih je socializem zapletel v svoje mreže, a sami čutijo, da ne spadajo vanj, ker so po naravi in veri svoje matere preplemenitega srca, da bi jih socializem, ki pozna samo želodec, mogel zadovoljiti.

Je pa še mnogo drugih, katerim vera ni mnogo več kot paradna obleka, ki se gotove čase obleče, potem pa zopet spravi. Pri vsakem centu, ki ga je treba cerkvi dati, se jim roka trese. Vsacega se jim zdi škoda, kakor da bi ga s tem proč vrgli. Ne zavedajo se, kako dragocen biser je vera, ker so ga po stariših pododovali. Teh je sila veliko. Tem hočemo na konvertitih kazati vrednost tega bisera. Ne bomo ga sami popisovali in povzdigovali, da nam ne bo kdo rekel: Zato ga tako čifutsko hvališ, ker moraš, ker od tega živiš. V vsaki številki bomo dali besedo enemu konvertitu ali konvertitinji. Povedal, povedala nam bo, kako se je polagoma iz teme brezvere ali krive vere, mej neprestanimi notranjimi boji in zunanji žrtvami, bližal, bližala materi Cerkvi in pravi veri, dokler ju ni objel, objela, ter se ju zanaprej z obema rokama in

celim srcem držal, držala. Kakor bi bila mati, ko bi iz groba vstala, otroku dvakrat dražja, tako je konvertitom mati Cerkev in vera.

Trdno upamo, da bo v tem duhu pisana Ave Maria reš pravi apostelj, ki bo marsikateremu odprl oči, da se ne bo tako igral z dragocenim biserom vere, kakor otroci z ničvrednimi nikami. Če ga je pa morda že zaigral, se mu bo stožilo po njem in bo skušal si ga nazaj pridobiti, ako ima še kaj dobre, plemenite volje. Bog mu bo gotovo pomagal, zlasti takemu, ki je nevede kedaj nasedel raznim sleparjem, ki so ga opeharili za ta demant.

Vsi pa pridno na delo, da bo Ave Maria v tej apostolski službi našla pot do vseh teh zgubljenih in napol zgubljenih src. Kdor ji bo to pot pokazal, bo z njo delil vspehe in zasluženje.

Z Marijo v novo leto!

Naš slovenski Karmel.

H. B.

(Dalje.)

Samostanski regiment je takrat seveda vodila že nova prednica, ki jo je knezoškof Missia takoj ob odprtju rakvi rajnce imenoval. Bila je njena rodna sestra M. Marija Terezija od Jezusa, ki jo že malo poznamo. Videli smo jo, kako je kot mala Nežika z rajno Anico v "kontrobandant" šla dvojčke gledat. Tudi ona je bila kot otrok in pozneje kot deklica dokaj navihana. Morda bi bila pravi par Anici, da ni vedna bolehnost nekoliko "bremzala" njene ga vročerknega temperamenta. Zdelo se je, da je bolj za vse drugo rojena, kot za karmeličanko, tako v telesnem, kakor v duševnem oziru. Kdor jo je videl, to slabotno in brezkrvno bitje, si je mislil: Ti pa ne boš dolgo trave tlačila. Ponovno jo je živčna oslabeledost hudo prijel in kri je pljuvala. Slabo znamenje. Kajpada je to spreminjevalno vplivalo na njen temperament. Nihče, ki zagleda krvave nitke v slini,

se ne zasmije, ampak prebledi in pri srcu ga zazebe. Toda kakor hitro se je ob skrbni negi starišev malo bolje počutila, jo je bila sama veselost in šegavost, ki je kazala izredno duhovitost. Duševno jo je mimogrede precej potrla, ko so stariši prodali dotedanje domovanje na Hanoveranskem in se preselili v grad Hohenbrugg na Štajerskem. Preveč dragih spominov jo je vezalo na rojstni grad, kjer je preživela najzornejšo mladost. A polagoma se je popolnoma udomačila na novem domu in postala zopet vesela kakor prej.

Petnajstletno so dali v zavod sester Marijinega Srca v Gradcu, da se primerno izobrazijo. Ker se je bila mejtem vsaj na videz precej okrepila, je prišel njen živahni temperament do popolnega razmaha. Kadar so gojenke katero uganile in vprizorile, ki vzgojiteljicam ni bila po volji, dasi ne grešna, je bila Ne-

žika gotovo zraven kot kolovodinja. Neredko ji je postalo v sobi dolg čas. Če ni mogla skozi vrata na vrt, je skočila skozi okno in bila naenkrat na kakem drevesu, kakor maček. Enkrat se je mej odmorom v šoli sezula in preko klopi "turnala." Pa je slabo naletela. Dobile so jo in domov sporočile, kaka neugnanika je. Seveda je dobila od starišev precej popoprano pismo. Ona jim je pa nazaj odgovorila: "Moj prvi poskus postati bosonoga karmeličanka, se je ponesrečil." Radi te njene prekipevajoče neugnanosti so bile vzgojiteljice v skrbeh, če se bo dalo iz nje kdaj kaj poštenega narediti. Toda prednica, izkušena pedagoginja, jih je potolažila: Le nikar ne obupavajte nad njo, samo da ni hudobna. Ko se malo iznori bo postala vsa drugačna.

Takrat se je prva njena sestra Marija odločila za Karmel. To je bil za Nežiko velik udarec, ker jo je sil-

no-rada imela. Ko bi bila mogla, bi jo bila gotovo pregovorila, naj tega nikar ne naredi. Ker ji pa to ni bilo mogoče, se je samo prav temperamentno jezila, češ kako nam more kaj takega narediti, jaz ji ne bom nikoli odpustila. In res je nekaj časa v svoji trmi “mulo” držala. Ni je bilo več videti pri angeljski mizi, kjer je prej kljub njeni živahnosti ni nikoli manjkalo. A jo je polagoma minilo, ko je videla, da nič ne pomaga. Ta sesterni korak jo je precej streznil in zresnil, dasi niti zdaleka še ni mislila, da bi ji kdaj sledila. Saj je imela še Anico, s katero ste mej počitnicami marsikako uganile, tako da je njun oče nekoč dejal: Mojim hčerkam ni ničesar več verjeti. No pa ne takih, ki bi bile njima ali starišem v sramoto. Kvečjemu v malo nepriliko. Včasih sti n. pr. v nedeljo uro naprej porinili, da je družina prezgodaj v cerkev prišla.

Mejtem je zadel Nežiko drug hud udarec. Zopet se je zglašil nebeški Ženin in ji še Anico odpeljal v karmeljsko samoto. Zdaj je bila že toliko gospodar svoje trme, da ni več “štrajkala.” Toda le s precejšnjim premagovanjem same sebe in s solzami v očeh jo je spremila do samostanskega praga. Ta žrtev jo je še bolj zresnila. Da se malo raztrese in lažje preboli udarec, so jo stariši vzeli s seboj na obisk prejšnjega doma. Ob tej priliki se je pokazalo, da je Gospod tudi njeno srce že zasnubil in tako trdo nase privezal, da so drugi ženini imeli pričakovati le “korbic.” Eden njenih sorodnikov, ki je ostal v stari domovini, jo je zasnubil. Mlad, postaven in nadarjen mladenič z lepo prihodnostjo je bil. Odklonila ga je.

Pomlad leta 1880., je z bohotnim cvetjem odičena prihajala v deželo. Mladina je hitela ven iz ječ zaduhlih sob, v katere jo je zatvorila zima, da jo pozdravi in se naslaja ob njenem mladem, dišečem cvetju. Tam na potu iz gradu Hohenbrugg proti Gradeu vidimo mater in hčerko, poosebljeno jesen in pomlad. Baronica-mati Piccard-Morsey pelje

že svojo tretjo hčerko, našo Nežiko, v graški Karmel. Milost je zmagala. “Grobna” vrata Karmela se odpro, mati stopi s hčerko pred prednico in ji z ginjenim, hvaležnost dihačim glasom pravi: Pripeljala sem vam svojega otroka v njegovi krstni nedolžnosti. “Grob” se je zaprl, v njem pa je vsklila nova lilija — S. Marija Terezija od Jezusa.

Kdo more zasledovati vse tajne boje, ki jih ima naročju zemlje izročeno zrno, predno stegne svoje nežne, zelene prstke solncu nasproti in se zasmeje v cvet? Tu mora obiti trd kamen, tam kepo. Prerilo se je do zemeljske skorje. Toda ta je presuha. Morda že dolgo ni bilo moče. Hočeš nočeš, počakati mora boljših časov, tik pred oživlajočo svitlobo. Šele ko rahel dežek odstrani to zadnjo barikado, pokuka na dan. Ali ni prav tako z zdravim, lilijskim semenom, ki ga je nebeški vrtnar vsadil v svoj ograjeni vrtiček? Otrok šumnega sveta je potrkal na samostanska vrata. Odprla so se mu in zaprla za njim. V božji vrtiček je zavlečen. Toda samostani nimajo strojev za proizvajanje svetnikov in svetnic. Dolgo ni nič čuti o tem semenu. Tovariši in tovarišice mej svetom so že pozabili nanj. Šele čez leta začne širiti vonjavo svoje svetosti po samostanu in zunaj njega. Takrat se znanci in znanke mej svetom zvedavo, neka-ko dvomljivo spogledajo in pravijo: Kaj on, ona? Ne rečem, ni bil hudoben, ni bila pokvarjena, ampak navihan je bil, samo življenje jo je bilo. Nihče si ni mislil, da bo šel v samostan, da se bo dala živo zakopati. In zdaj se celo sliši, da sveto živi. Najbrž so tudi o naši neugnani in navihani Nežiki, katero smo videli, kako je kot karmeličanska novinka S. Marija Terezija od Jezusa zginila v samostanski “grob,” tako govorili.

Prav so govorili. Tista srebroživa gojenka pri sestrah Marijinega Srca, ki se ji je prvi poskus, postati bosonoga karmeličanka, ponesrečil, se ji drugi ni. Postala je prava kar-

meličanka, dika slovenskega Karmela. Toda nihče tistih, ki so se temu čudili najbrž ni vprašal kako. In če bi vprašal, kdo bi mu vedel odgovoriti? Bog že, a pota njegove milosti so tajna. Sama? Deloma tudi. Toda ona je nesla to skrivnost s seboj. Stene njene celice in samostanske kapelice? Tudi deloma. Pa tudi te mrzlo molče. Gotovo pa je, da ko bi te otvorile svoja blede usta, bi nam pripovedovale celo bojno zgodovino. Povedale bi nam, da so bile priče njenih vročih bojev, predno je karmeličanka S. Marija Terezija v končni bitki premagala vročekrvno, lahkoživo, vsega dobrega vajeno Agnezo baroneso Morsey-Piccard. Da se je pa to primeroma tako hitro zgodilo, bi nam vedele pojasniti stene kapele graškega, dunajskega in slovenskega Karmela. S. Marija Terezija od Jezusa je bila evharistična cvetka. Ob tabernakeljnu, v tleh z Jagnjetovo krvjo poškopljenih, je hitro, kakor v cvetličnjaku, vsklila in vscvela v vzor-karmeličanko.

Ko se je njena rodna sestra M. Marija Ivana od Križa žrtvovala za organiziranje ljubljanskega Karmela, so ji kot desno roko prideli tudi njo, da bi ji v začetnih težavah kot dvakrat sestra stala ob strani. Tako je prišla v slovenski Karmel. Takrat pač ni mislila, kaj jo v bližnji prihodnosti vse čaka, sicer bi bila pri pozivu: Sestre, ki so odločene za Ljubljano, naj v imenu sv. cerkve in reda gredo iz klavzure, padla pred pdestojnico [na kolena in jo prosila: Ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene. Toda Gospod ve, koliko človeško srce prenese in koliko ne, zato nam miro le po kapljicah vliva v kelih življenja. Polagoma jo je, seveda z njenim lastnim sodelovanjem, pripravljala za dve najgrenkejši kapljici, za smrt ljubljene sestre in predstojniško beremo. Oboje je sprejela udana v voljo božjo in v zaupanju na njegovo pomoč.

(Dalje.)

LILIJA IZ RAJA.

K.

Velikrat, zlasti sredi temnih noči, ko je vse počivalo okrog nje, vse spalo, samo njej spanec ni zatislil očesa skoraj celo dolgo noč, zlasti takrat, ko so ji njeni grehi, njeno grdo grešno življenje kakor strašna gora stiskali srce, ko jih je videla vse v strašni obliki temne noči, neovirane vesti in domišljije, ko ji je srce skoraj strahu koprnelo, zlasti pri takih prilikah je vselej v duhu zagledala to krasno pódobo preroka iz Nazareta, ki jo je ljubeznjivo pogledal, stegnil svojo roko, kakor v blagoslov in vsikdar se ji je zdelo, kakor da je v duhu planila k njemu, mu objela njegove noge, se jih oklenila in milo zajokala: "Sin božji usmili se me! Odpusti!"

Večkrat bi bila rada vprašala vsaj svoje služabnice, katerih nekoliko je še ostalo v vili, o Jezusu. Pa je bila sestra Marta vsikdar blizu, da ni bilo prilike. Tako je preživela več tednov v velikem koprnenju in hrepenju po onem presrečnem trenutku, ko bo smela v resnici pasti preden in čuti od njega sladke besede odpuščanja.

Bilo je nekega lepega dne. Ravno je zopet sedela v svojem naslonjaču na vrtu poleg umetnega studenčka, ki je ljubko žuborel in se izlival v jezerce, kjer so švigale ribice. Globoko je bila zamišljena in željno zrla proti goram, ki so obdajale Magdalo od severozapadne strani, in koder se je vila pot proti Kafarnaumu, kjer je zadnjič videla preroka iz Nazare-

ta. Kakor bi ga iskala je sledila beli poti in mislila, da bo morda zagledala, kako se pomika mali sprevod njegovih prijateljev in On v sredi med njimi proti Magdali. O, ko bi ga vsaj od daleč mogla videti! Koliko tolažbo bi zadobila.

Iz tega premišljevanja jo vzbudijo lahni koraki. Po tiho je nekdo prišel, In predno je Marija pogledala nazaj, kdo je, sklonil se je smehljajoč obraz dobre sestre Marte nad njenim naslonjačem in jo prisrčno pozdravil.

"Kako je moji dobri sestri Mariji? "Zopet joka? Marija, ne jokaj! To ti zna škodovati!" In ljubeče ji je z roko popravila dolge lase, ki so ji padali na njen blede in izmučeni obraz.

Marija ni odgovorila. Solze si je obrisala in globoko zdihnila.

"Obisk sem ti pripeljala!" je nadaljevala Marta. "Marija, mati velikega preroka iz Nazareta, te je prišla obiskat! Saj jo poznaš?"

Marija je stopila pred naslonjač in je prisrčno milo pozdravila bolnico.

"Me veseli, hčerka, da si ušla smrti! Čula sem, da si bila zelo bolna! Vendar Bog je dober! Dal ti je nazaj zdravje," nagovorila jo je Mati prerokova.

Lahna rdečica je zalila obraz bolnice. Bila je v vidni zadregi. Na eni strani bi bila njena duša najraje zavriskala veselja, ko je naenkrat videla pred seboj mater tistega, po

katerem tolikanj hrepeni njeno srce! Veselilo jo je tudi neizrečeno, da njena sestra tudi ljubi preroka iz Nazareta in je njegova učenka, ker drugače bi ne bila njegova mati tukaj. Na drugi strani je pa njeno prejšnje grešno življenje stopilo v trenutku pred njene dušne oči in jo tako zmešalo, da ni vedela, ali bi pozdravila došlega gosta ali bi veselja zajokala. Vidna zadrega se ji je brala na obrazu.

"Ne boj se, hči!" govorila je dalje mati Jezusova, ki je opazila to zadrego." Dolgo se že nisve videli. Vendar nisem pozabila na te. Molila sem pogosto za te. Zadnjič sve bili skupaj v Kafarnaumu.

Še vedno se Marija ni mogla popolnoma oprostiti zadrege. Kar do besede ni mogla.

"Marija, je bila že pogostokrat pri nas v Betaniji. Tudi Jezusa smo imeli že velikrat v svoji hiši kot draglega gosta." je pristavila Marta.

"Kako sem vesela!" je slednič spregovorila bolnica. In res kakor svetel žarek sredi temnega obnebja, je posijala radost na njenem obrazu.

"Ako je mati tukaj. Gotovo pride tudi Sin! Ako se je mati ne sramuje, potem sme gotovo upati tudi, da je veliki prerok ne bo zavrgel!" si je mislila.

Dolgo so kramljale med seboj tri prijateljice. Kolikor dalj je pa Marija govorila z Materjo Jezusovo, toliko večje je bilo njeno zaupanje, pa tudi njeno koprnenje, da bi že sko-

raj prišla presrečna ura, da bo mogla pasti k njegovim nogam in ga prositi odpuščanja.

Ljubeznjivost in neka nebeška milina, ki je odsevala od matere prerokove, kakor tudi njene tolažljive in bodrilne besede, so počasi vlivale v njeno srce pogum. Vedno bolj in bolj je dobivala oblast sama nad seboj in nad svojimi čutili. In ko je gledala pred seboj to nebeško čisto lilijo, iz katere je odsevala sama lepota in čistost in neka nerazumljiva svetost, primerjala je bolnica svoje življenje in svoje umazane grehe s to najsvetejšo ženo, kolikor jih je kdaj bilo na svetu. In v srcu jo je nekaj zapeklo, da je začela govoriti o sebi in o svojem življenju, česar

si do sedaj ni nikdar upala, ker ji deloma Marta ni pustila, začela je govoriti sedaj.

"O, dobra sestra, kako me je sram, ko se spominjam svojega prejšnjega življenja!" je dejala.

"Pozabi to, sestra!" odgovorila ji je Marta!

"Bog je dober! Skesanega srca ne bo zapustil!" je pripomnila Marija, mati Jezusova.

"Da, upam, trdno to upam! In vendar, koliko sem grešila . . ." solze so se ji vlije po obrazu.

Tudi Marti in Jezusovi materi so se orosile oči, ko ste gledali toliko skesanost in toliko srčno obžalovanje nesrečne žrtve g. cha.

"Ko bi že skoraj prišel Prerok sem v Magdalo! Toliko sem že moč-

na. Nihče bi me ne zadržal, da bi ne hitela k njemu in mu padla k nogam in ga prosila usmiljenja!"

"Saj ne bo dolgo, ko bo prišel. Je že na poti sem!" je rekla prorokova mati.

"Res?" se je zveselila Marija. "O, kako bom potem srečna! Samo to si še želim!"

Dolgo so se pogovarjale. Slednjič so prišle služabnice in so odpeljale bolnico nazaj v palačo. Jezusova mati in Marta ste pa tudi odšli iz vrta.

Marija se je vrnila v svojo sobano tako potolažena in tako pokrepčana, da je kmalu legla spat in je po boleznih prvo noč prespala popolnoma mirno. (Dalje sledi).

Sužnjevo sovrašтво

Prosto prevel P. Blanko.

Po njegovi hitri hoji je lahko spoznal vsak, da gre po svojem poslu. In v resnici je prišel v mesto, da bi pri nekem starinarju, s katerim je že večkrat trgoval, kupil zlato zaponko, katero je potreboval, da bi dokončal tuniko za bogatega rabina. Črez dva dni je morala biti obleka oddana, Gaj pa ni imel v svoji zalogi nobene primerne zapone, ki bi dolikovala dragoceni obleki. Prepričan pa je bil, da bo pri judu Izaharju našel kaj primerne, kar bi zadovoljilo tudi njegov fini okus, zato je šel naravnost k njemu.

Kdo bi opisal Gajevo razočaranje in zlovoljo, ko pri svojem vstopu ni našel starega judovskega kramarja. Neka približno dvanajstletna deklica je pri njegovem vstopu nadzorovala trgovino in mu zatrjevala, da gospodar mora priti vsak čas.

Gaj se je toraj odločil, da ga počaka, ker ni hotel iti brez prepotrebnega okraska domov. In ko je tako sede čakal, zapazil je začuden nenavadni nered, ki je vladal v trgovini. Na mizah in klopih so v največjem neredu ležali vsi mogoči dragoceni predmeti, kakor da bi jih kdo v naj-

večji jezi vrgel tja. Na svoje največje začudenje je celo zapazil veliko svoto denarja različne vrednosti ležati v enem kotu razmetanega po tleh.

Kaj se je tu moralo zgoditi? . . . Kakšen neverjeten, da, strašen dogodek je mogel tega do skrajnosti skopega, v svoj denar zaljubljenega juda, ki je prej imel vse v najlepšem redu in je bil skrajno nezaupljiv, zapeljati do tolike malomarnosti in neumnosti? Kaj je ponorel, da pusti celo svoje premoženje pod nadzorstvom slabega otroka — mlade deklice?

Ta je takoj zapazila njegovo začudenje in je bila pripravljena z veseljem zadovoljiti njegovi radovednosti.

"Izahar," pravi deklica, kakor da bi se hotela opravičiti zaradi skrajnega nereda, "mi je prepovedal se česa dotakniti."

"Tako!" odgovori Gaj precej ravnodušno. "To je prvič, da vidim njegovo blago v takem neredu."

"To je zato," pojasnjuje deklica, "ker se mu še nikdar ni zgodilo kaj podobnega. Ne, še nikdar ne!"

In ker je prišlec ni ničesar več vprašal, ga je mala začudeno opazovala. Naposled jo zopet premaga prirojena zgovornost, pa nadaljuje: "Ali me veš nič o tem? Ali nisi zadnje dva dni Izaharja nobenkrate videl?"

"Ne." Odgovori Gaj na kratko.

"Predvčerajšnjem je moj gospodar vzel vse te lepe svoje dragocenosti, ki jih vidiš tu, s seboj, da bi jih prodal. In proti večeru sem ga videla predčasno priti domov z vsemi temi nakopičenimi dragocenostmi. Komaj sem ga spoznala, tak je bil. Z groznimi kletvinami jih je zmetal tje, kjer ležijo sedaj. Strašna jeza ga je stresala kakor mrzlica, zdelo se mi je, da bo zdrobil vse, kar mu pride pod roko. Boječ se, da bi mogel v tej jezi ubiti tudi mene, skrila sem se v kot.

"Kaj se je pa zgodilo? Kaj ga je tako razburilo?"

"Polagoma sem mogla razbrati iz besnih besedi, ki so mu v presledkih bruhale iz ust, da je neki tujec napravil bič iz vrvice in zapodil iz templja njega in vse druge, ki so prodajali v njem. Ta neznanec jim

je prevrnil menjalske mize in jih izgnal ven z besedami: "Hiša božja je hiša molitve, vi ste pa napravili iz nje jamo razbojnikov."

"Oho!" odgovori Gaj zamišljeno.

"Brez dvoma," nadaljuje dete, "ima ta tujec veliko moč, da so se vsi prodajalci razkropili na vse strani. Ne ve pa, kako grozne sovražnike si je s tem nakopal . . . O, če bi bil slišal samo grožnje in kletvine mojega gospodarja . . ." In tresoč se po celem telesu je deklica zakrila svoj obraz z obema rokama.

"Kje pa je Izahar sedaj?" vpraša Gaj.

"Ko bi jaz vedela natančno! Ni si privoščil niti toliko časa, da bi vredil te stvari, zmetal je celo denar okoli . . . Le poglej . . . že dva dni dohaja domov komaj za trenutek. Zadnjič, ko je prišel domov, je kar pritekkel, krohotal se je grozopolno in slišala sem ga govoriti:" Ha, ha, lastni učenci so ga izdali . . . velikim duhovnom in Pilatu ne bo ušel . . . križali ga bodo!" . . .

Komaj je mala deklica izgovorila te besede, pririnila se je velika postava Izaharjeva skozi nizka vrata. Suh in brezkrven, kakor je bil že poprej; je sedaj izgledal bolj mrliču — duhu podoben, le v globokoležečih očeh je žarel čuden, mrzličen ogenj.

"Končano je!" zaklical je poln besnega veselja, slep za svoj obisk. "Takoimenovani kralj Judov visi trdno pribit na križu, na tem za sužnje in razbojnike določenem mučilnem orodju. Njegova sramotna smrt bo maščevala Izrael!" Besno veselo je žarelo pri teh besedah iz njegovih oči.

"Ah!" zakričal je zmagoslavno, "slednjič smo ga vendarle ujeli . . . Celi narod je zahteval njegovo smrt; po kapljicah je moral piti sramoto in zaničevanje, s katerim nas je poprej obkladal."

"Koga pa?" vpraša Gaj prestrašen.

Izahar ga ni slišal. Pijan od svojih lastnih besed je nadaljeval s peklenskimi smehom: "Bil sem med njegovimi prvimi obtožitelji; nisem ga zapustil od tistega trenutka, ko

so ga ujeli, pa do zdaj . . . Ah! te sednice . . . ena za drugo . . . to kričanje: 'smrt mu!' . . . ta nepopisna zasramovanja . . . !

"Kdo pa je bil to? Povej mi njegovo ime!" silil je Gaj.

A ta se še vedno ni menil zanj.

"In potem pri Pilatu, ki se je trenotno prestrašil naših groženj . . . ta zbesnela, po njegovi krvi in smrti koprneča druhal, ki je rjovela: "Križaj ga! Križaj ga! . . . O tudi jaz sem bil med njimi, tudi jaz sem si hotel ohladiti nad njim svojo jezo in sovraštvo, tudi jaz sem ga zasramoval, kolikor sem mogel in bi ga rad še bolj, samo da bi slišal en sam vzdihljaj . . . samo eno pritožbo" . . . !

"Njegovo ime . . . !" klical je Gaj zastonj.

"Da, da, to je res čudno! . . . Niti najmanjšega vzdihljeja . . . čeravno je bilo pri bičanju njegovo telo tako razmesarjeno, da je bilo celo ena sama strašna rana, iz katere je pri vsakem udarcu brizgnila kri. . . On je molil! . . . Ah! to je bil tisti, ki me je pred par dnevi izgnal z bičem iz templja. Njegovo bičanje me je vsaj deloma maščevalo!"

Gaj ga v razburjenju silno zagrabila za iztegnjeno roko in kriči nad njim: "Ime, ime, njegovo ime hočem vedeti!"

Jud ga začudeno pogleda in pravi hladno: "Jesus, Nazarenčan!"

Gaj se nehote prime za svoje srce, kakor bi se bal, da mu zastane in zajecjal: "Kaj ste pa storili z njim?"

Zaničljivo odgovori stari Jud z okrutnim nasmehom:

"Naložili so mu križ na rame in ga vlekli na Golgato. Tamkaj umira sedaj med dvema razbojnikoma. Ravno kar prihajam s griča, kjer sem ga videl pribitega na sramotnem križu in viseti na njem."

Smeh, ki je sledil tem besedam, je bil bolj podoben smehu lačne hijene, ki je našla svojo žrtev, kakor pa človeškemu. Z grozo ga sune Gaj od sebe, plane čez prag na ulico in beži pred tem okrutnim možem, čigar zmagoslavje ga je napolnilo z gnjusom, kakor pred strupeno kačo. Ko je bil že daleč proč, mu je še

vedno v duši donelo pretresujoče krohotanje vsled sovraštva ponorelega juda. Bežal je brez miru in srce mu je težila mukepolna zavest: Jezus iz Nazareta, ta ljubeznipolni prerok, s katerim se je nekdanj sešel ter ga je z enim samim pogledom zadel v globino njegovega srca in si ga pridobil, ta Jezus je izdan, ujet, obsojen, mučen in kakor . . . Gaj se je od groze stresel.

Poznal je pobesnelo divjost ljudstva, kadar se v njem prosto razvijajo neukročene in neizprosne živalske strasti, poznal je krvižejno zaslepljenost druhali . . . V duhu vidi, kako jim je bil izdan ta Ponižni, Čisti, Nedolžni . . . Bežal je dalje kakor brez glave, kakor da je v skrajni sili najdražje mu bitje. Hitel je, da bi še enkrat videl Njega, Jezusa, predno umrje, kateri edini mu je prinesel na temno pot njegovega življenja svobodo, mir, ljubezen in usmiljenje . . .

Ko je prišel iz mesta, srečal je jokajočega moža, katerega vzdihovanje ga je vstavilo.

"Kefas!" zakliče Gaj, ko je spoznal učenca, "Kefas, ti jokaš, ker so križali Učitelja?"

Simon povzdigne svoj od duševnih bolečin skremženi obraz in pravi: "Jokam, ker so ga križali, a še veliko bolj zato, ker sem ga poprej trikrat zatajil!"

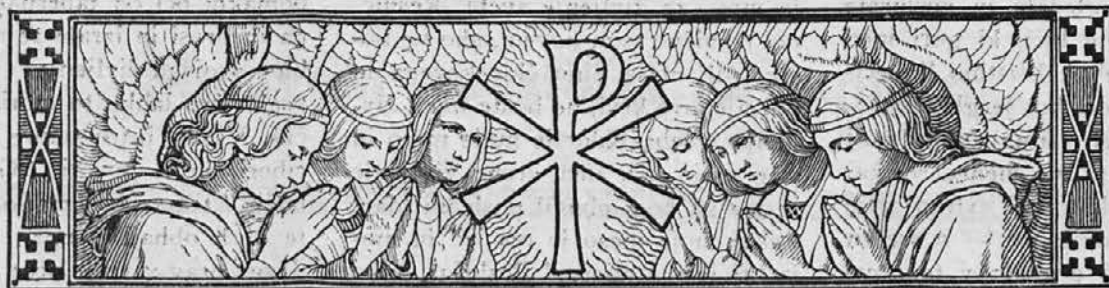
Gaj se nehote zgane, kar je zapazil tudi apostelj.

"Nikdar si tega ne odpustim," nadaljuje, "ali" — tu mu jok skoraj zaduši glas, "On mi je odpustil!"

Gaj je šel svojim putem.

"Odpustil . . ." godrnja sam s seboj. Zopet in zopet — vedno eno in isto! Ali je samo v tej besedi zapopadeno vse življenje, ves nauk tega nepoznanega Učitelja? Vsaj meni se tako zdi . . . Oh! Seveda je mogel odpustiti svojim učencem, katere ljubi in se je usmilil grešnikov, na katere je zadel v teku svojega poslanstva, ali kakšna prekletstva mora sipati sedaj v svojem trpljenju nad svoje rabelje! . . .

(Dalje sledi.)

Častna straža.

ZAKAJ TE NI?

Dr. F. T.

«Mojzesovi knjigi beremo: "Ni ga naroda tako velikega, ki bi imel svoje bogove tako blizu, kakor je naš Bog blizu." Blizu nam je Bog po svoji povsod pričnočnosti, in v njem živimo, se gibljemo in smo, kakor pravi apostol (Dej. ap. 17, 28): Blizu nam je Bog po svoji milosti, saj vemo, da v duši, ki je v posvečujoči milosti božji, prebiva po besedah Jezusovih presv. Trojica: "Ako me kdo ljubi, bo moje besede spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil, in bova k njemu prišla in pri njem prebivala." (Ja. 14. 23.)

Božji ljubezni pa tudi to ni zadoščalo. Včlovečila se je večna Beseda in je kot človek občevala z ljudmi, učeč in dobrote deleč. V smrt je šla zanje, in tako je ljubil Jezus ljudi, da ni mogel preboleti ločitve od njih; na predvečer svojega trpljenja je postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa. Kruh je vzel z mize v roke, blagoslovil ga in ga razdelil Apostolom rekoč: "Vzemite in jejte, to je moje telo." In kruh ni bil več kruh, ampak pravo in živo telo Kristusovo je bilo pod zunanji podobami. Tudi kelih je vzel, blagoslovil ga in dal učencem: "Vzemite in pijte iz njega vsi, to je namreč kelih moje krvi v odpuščanje grehov." In vino ni bilo več vino, ampak Jezusova rešnja kri. O srečni enajsteri, ko so bili tedaj tako blizu svojemu Učeniku in Bogu! Izmed toliko milijonov tedaj živečih

ljudi so bili samo oni deležni te skrivnosti vseh skrivnosti!

Pa ne zavidajmo jih, saj smo mi pravtako srečni. Isti, katerega so gledali in prejeli oni v dvorani zadnje večerje, je v naših cerkvah pred nami; pod podobo pšeničnega kruha, ki je morda zrasla pri nas, je prišel pred nekaj urami ali minutami v našo sredo, le kratka je pot do njega. Vse je tiho okrog male hišice, obdane od cvetja in sveč, naše oko ne zapazi nikogar; ali če bi bili mi čisti duhovi, bi videli angele, te nebeške kneže, zbrane okrog slehernega tabernakelja, kako molijo svojega Boga in strmijo nad nerazumljivo jim skrivnostjo njegove ljubezni in ponižanja.

Kdo izmed nas še ni prebiral sv. pisma in čital o Jezusovem življenju, videl morda lepe slike krajev ki so v evangelijih omenjeni, pa ni zaželel sam pri sebi: "O da bi jaz enkrat videl na lastne oči ono srečno deželo Palestino, o da bi mogel obiskati tiste kraje, po katerih je on hodil in jih posvetil s svojimi stopinjami!" Zares, vsak dober vernik se čuti srečnega, če vidi n. pr. Betlehem in kraj Odršenikovega rojstva; če gre v Nazaret, kraj Jezusove tihe in skrite mladosti; če hodi po jeruzalemskih ulicah in trgih, kjer se je Jezus tolikokrat mudil, če stopi na kraj, kjer je stal judovski tempelj, posvečen od toliko Jezusovih obiskov in molitev; če gre na

Oljsko goro, goro žalosti; če more na Kalvarijo, goro groze in trpljenja, kjer se je dovršil največji dogodek v svetovni zgodovini. In če bi nam eden pokazal preprost kamen, rekoč: "Glej, ravno semkaj je stopila Kristusova noga, ko je legel na križ," in bi nam rekel, da ga smemo vzeti za spomin s seboj domov, kako bi spoštljivo in hvaležno poljubili to dragoceno relikvijo, in kako bi doma večkrat govorili o njej!

Pa kaj, v svoji župni cerkvi najdeš drugo Palestino, drugi Betlehem, drugi Nazaret, drugo Betanijo, drugi Jeruzalem z Oljsko goro in Kalvarijo: prav tisti Jezus, ki je tam v plenicaх ležal, tam rastel in delal, tam učil in se udeležil obeda, tam molil in v grozi potil krvavi pot, trepetal pribit na križ in umiral in ležal tam v grobu, prebiva v vaši cerkvi. Pridi tje, ker srečen in blagoslova poln kraj je to! Z Marijo in Jožefom ga moli, s pastirci in modrimi mu daruj svoje sree, z apostoli obnavljaj dejanje vere in ljubezni, z spokorno Magdaleno obžaluj pred njim svoje preteklo življenje; izreci mu sočutje in zadoščaj za vse žalitve in mlačnosti, katero je že pretrpel in mu jo nehvaležno ljudstvo še izkazuje, z desnim razbojnikom prosi za srečno smrt zase in za druge! Vsak dogodek iz Jezusovega življenja deli v cerkvi prebran ali premišljevan vso drugo luč, saj je oni, ki je bil središče teh dogod-

kov, le nekaj korakov od tebe oddaljen in oba gledata in poslušata trepetanje večne luči, ki gori med njim in med teboj. Z istimi ljubečimi očmi te gleda, kot je gledal svoje apostole, če so vsi navdušeni zanj šli in delali zanj, ne meneč se, kaj bodo ljudje rekli: Isti strop vaše župne cerkve krije oba — o srečen vernik, prihajaj pogosto v to novo sv. deželo, tu se rad dalj časa pomudi in govori z Jezusom! O, in še neizmerno bolj srečen si lahko, lahko prideš k kameniti mizi, pogrjnjeni z belim prtom, in razdalja med teboj in Jezusom se zmanjša, se zniža: odpreš svoje ustnice, in Jezus je v tvojem srcu. Tvoje srce je kakor betlehemske jaslice, kot nazareška hišice, kot soba za goste v Betaniji, kot jeruzalemski tempelj, kakor kraj Jezusovih dušnih muk na Oljski gori in kakor prostor na Kalvariji, kjer je nad Jezusovo smrtjo solnce bledelo in se je tresla zemlja in so pokale skale in so mrličji prihajali iz grobov.

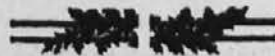
In ti veš, da je Jezus tudi tebi govoril besede: "Jaz sem kruh življenja. Kdor je od tega kruha, ne bo umrl . . . bo živel vekomaj; in

kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. Resnično, resnično vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača." Poslušaj, kako ti dopoveduje, da je pripravljen priti k tebi in tvojo dušo nasiti! Predari, da te hoče z največjimi obljubami priklicati k sv. obhajilu! Ti pa prideš tako malokedaj, vsak vzrok, vsak izgovor in vsak prazen človeški ozir ti je dovolj, da zamudiš jutro za jutrom to srečo.

Sv. Janez Zlatoust razvija nekje to-le misel: Koliko jih je, ki pravijo: "Rad bi videl Jezusa v obraz, videl njegovo postavo, obleko, vedenje, čul njegov glas, in če bi ga videl iti po naši cesti, bi mu pritekel zasopel naproti, in bi padel predenj na kolena in bi ga gledal in ne odmaknil oči od njega, molil ga in ga prosil in izrabil najsrečnejše hipe svojega življenja." Pa sveti govornik zakliče: "Glej, vse to in še več, še večje reči se vršijo v tvojem kraju. Le priteci zasopel v svojo cer-

kev, padi na kolena in ga glej in ne odmakni oči od tabernakeljna, moli ga in prosi in izrabi te najsrečnejše hipe svojega življenja! Vsak dan, vsako uro lahko to storiš — pa nečeš. Vsako jutro odpre mašnik sv. ciborij in ti govori: "Glej Jagnje božje," ti pa sediš mrzlo v cerkvi in te ni h obhajilni mizi, kjer bi rad Jezus prav v tvoje srce stopil. Tešči, smrtnega greha nimaš saj veš, da mora biti za smrtni greh kakšna važna reč in moraš ti z jasnim spoznanjem in zavedanjem in z mirno odločno prosto voljo prelomiti zapoved —, ali če se bojiš, da ga imaš, je spovednik blizu na razpolago; tebe pa ni. Zakaj te ni? Zato ker nečeš! Zato, ker veš vse potrebno in slišiš vabilo Jezusovo in sv. Cerkve poziv, pa si kakor nesrečni Ezav, ki je dal za borno skledo leče vsoto srečo in bogastvo prvenstva. Jutro mineva za jutrom, tone v preteklost, ki se ne bo več vrnila; zamujene prilike za obisk Najsvetejšega in za sv. obhajila so zatonile za vedno, nisi jih hotel porabiti.

Pa še imaš čas in priliko, tabernakelj te čaka in čaka te Jezus v ciboriju, pridi!

M. Elizabeta:

O hostija preblažena!

Srce gori, moj duh strmi
v ljubezen najsvetejšo,
v skrivnost neba, v sladkost sveta,
v ljubezen najčistejšo.
Razneti, Bog, ljubezni žar,
priveži me na svoj oltar!

Ti luč višin, skrivnost globin,
ti blaženstva svetišče,
o hostija prevzvišena,
ti čistih src gorišče.
Ugasni blesk in soj sveta,
ti moj zaklad si, hostija!

O hostija preblažena,
o, da te smem objeti,
ob smrti vsaj, na poti v raj
daj svoj sijaj mi zreti.
Vtopi naj v tvoje se srebro
ugašajoče mi oko!

Molitveni apostolat za januarij.

Rev. John Plaznik.

MIR KRISTUSOV V KRALJE STVU KRISTUSOVEM.

To je življenski program sedanjega sv. očeta. V resnici program, ne samo blesteča, a puhla fraza. V bistvu je to isti program kakor oni svetniškega Pija X.: Vse prenoviti v Kristusu! Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem! Ko bi bil, kako vse drugače bi izgledalo med krščanskimi narodi. Kraljestvo Kristusovo na zemlji, sv. cerkev, bi ne vedela nič o notranjih vojskah, krvavih še najmanj. Sicer je in ostane bojujoča cerkev, a nikjer ni rečeno, da se radi notranjih bojev imenuje bojujoča. Ne, to bi niti ne smela biti. Kristusova družina je. Kakor bratje in sestre bi se morali njeni narodi razumeti med seboj.

Prerok Izaija je z obljubljenim Mesijem narodom napovedal zlato dobo vseobčega miru. "Volk bo pri jagnjetu prebival," tako pesniško opisuje ta vseobči mir, "in leopard bo pri kozličku ležal, tele in lev in ovca bodo skupaj hodili in majhen deček jih bo gonil. Tele in medved se bosta skupaj pasla in njih mladiči bodo skupaj počivali in lev bo kakor vol slamo jedel." 11, 6 sl. — "In bodo meče v lemeže in svoje sulice v srpove pokovali: nič več ne bo narod zoper narod meča vzdigoval in tudi se ne bodo dalje več za vojsko vadili," 2, 4. V prozi povečano: Tak mir bo prinesel Mesija na zemljo, kakoršnega svet dotlej še ni okusil.

Mesija je že tu. Devetnajst stoletij in čez je že, kar je zadonela prva sladka Gloria nad Betlehemom, značnej dobo miru. V teh stoletjih se je razdonela po vsem svetu. Toda, ali kaj vemo o tem miru? Se zdi, da ničesar. Narod je zoper. narod, krščanski nič manj, kot nekrščanski. Da, kakor je pokazala zadnja vojska

in se kaže po vojski, krščanski še bolj kot nekrščanski. Se je li prerok zmotil? Je li Kristus kralj vojska in ne kralj miru? Oh ne! To misliti bi bilo bogokletno. Kristus je prinesel mir na svet. Samo na neki pogoj ga je navezal: Mir ljudem na zemlji, ki so dobre, blage, pripravne, volje. Te je ljudem skozi vsa stoletja, odkar se svetonočna Gloria razlega po svetu, manjkalo. In čim bolj jim je te manjkalo, tim manj so vedeli o Kristusovem miru.

Zadnja leta so pa krščanski narodi in njih voditelji popolnoma pozabili na ta predpogoj. Vladarji sveta, tudi krščanski, so hoteli svoje narode le z diplomatskimi sredstvi in s postavami, za katerimi so stali njih varuhi z orožjem v roki, krotiti. Res se je na zunaj zdelo, da je vse mirno. V resnici pa so bile te ljudske mase le ognjenik, ki se zdi mrtev, v resnici pa vre in se kuha v njem, da v trenutku, ko so že vsi mislili, da se je za vedno izbljuval, z elementarno silo buti na dan in pokoplje pod gorečo lavo vse, kar se je naselilo v njegovi bližini. Da, tak na videz mrtev ognjenik je bila samo z diplomatsko umetnostjo in silo orožja vladana krščanska Evropa, središče kraljestva božjega na zemlji. Njeni duhovni vladarji, papeži, so ob vsaki priliki svarili in prosili svetne krmilarje, da v notranjosti vre in se kuha, da se je bati najhujšega. Niso hoteli verjeti. Žalostno. Še bolj žalostno pa je, da ne verjamejo niti sedaj, ko je ta vulkan v svetovni vojski odprl svoje žrelo in začel metati iz sebe ne lavo, ampak kri, v kateri so utonili milijoni. Še sedaj, po tolikih tako britkih prevarah, mislijo ti slepci in

voditelji slepcev, da bodo brez Kristusova vladarja src narode zopet spravili in zbratili.

Pustite vse upanje! jim kliče namestnik kralja miru. Kamenje, ki nima srca lahko spravite na en kup in bo mirovalo. Ljudi, ki imajo privlačujoča ali odbijajoča se srca, nikoli. Z zgolj zunanjo silo in diplomatskimi zvijačami ne. Samo z ljubeznijo in pravičnostjo, ki je njena hčerka. Zato je papež, dasi že tolikokrat zastonj, znova zaklical tem padarjem ponorele človeške družbe: Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem! Samo na podlagi notranjega srčnega miru, ki ga je Kristus prinesel na svet tistim, ki so dobre, blage volje, je mogoče zopet spraviti sprte in smrtno se sovražence brate in sestre v Kristusu. Kdor hoče krščanske narode potem, ko so se tako temeljito okopali v lastni krvi in solzah, na drugi podlagi zopet spraviti, poskuša nekaj nemogočega. Zopet bo na videz mrtvi vulkan naprej kuhal, da v doglednem času še z elementarnejšo silo začne bruhati. Zato molimo, da bi ti slepi in gluhi ob svitu svete noči končno vendarle spregledali in odmašili svoja ušesa skrivnostnim akordom mirovne himne Kralja miru.

Vsakanja molitev v ta namen:

O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije, ti darujem vse molitve dela in trpljenja današnjega dne. Prvič v spravo za vso brezmejno slepoto, s katero so udarjeni današnji voditelji narodov. Drugič pa za njih spoznanje, da je edini pravi program sprave po krvavem svetovnem potopu program namestnika Kristusovega: Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem!

H. B.

Vesoljni cerkveni zbor. Prvotno je bilo govoreno, da se bo nadaljevanje vaticanskega cerkvenega zbora, ki je bil l. 1870. vsled okupacije Rima po "veliki" Italiji prekinjen, l. 1925. nadaljeval. Zdaj se pa čuje iz pol-uradnih vaticanskih krogov, da bi bil ta čas prekratek za potrebno pripravo. Baje bo sklican šele 1927. Takrat upajo, da se bo končno rešilo tudi še vedno odprto "rimsko vprašanje," to je vprašanje papeževe dejanske neodvisnosti napram italijanski vladi. Noben katoličan ne dvomi, da je papež po božjem pravu od vseh svetnih vlad neodvisen vladar katoliške cerkve. Tudi uradna Italija to priznava. Dejansko je pa ta papeževa neodvisnost le slaba senca tiste, do katere ima po božjem pravu pravico. Ko bi papeževa neodvisnost obstajala samo v tem, da je Vatikan izvzet izpod italijanske državne oblasti, bi se o neki suverenosti nazadnje še lahko govorilo. Toda suverenost Vatikana ni isto kot suverenost papeštva. Prvo pomeni suverenost kraja, drugo suverenost osebe. Papež ima po božjem pravu do obojega pravico, oboje tvori popolno suverenost papeštva. To drugo suverenost osebe in neodvisno izvrševanje njegovega vzvišenega zvanja, je celo bolj bistveno kot prvo. Pa ravno glede tega ima po italijanski vladi, zelo vezane roke. Poglejmo samo v naše zasedeno ozemlje. Papež hoče, da slovenski duhovniki ostanejo tam in ljudstvo v domači, slovenski besedi poučujejo v božjih resnicah. Ko bi bil papež res popolnoma neodvisen, kakor hoče italijanska vlada svet za nos vleči, da je, bi se v te zgolj cerkvene zadeve ne smela vtikati. V resnici pa fašizem, ki je v Italiji zdaj na krmilu, slovenske duhovnike goni čez mejo. Tistim pa, kar jih je še tam onemogoča dušno pastirstvo v domačem jeziku. Za Trst je papež že zdavnaj imenoval škofa. Toda ne more zasedeti svoje stolice, ker kot oseba fašistom ni po volji. Slučajno je zmožna slovenskega jezika, zato se hoje, da bi znal ljudem, ki italijanskega ne razumejo, včasih tudi kaj po slovensko povedati. Res je skrajni čas, da se ves katoliški svet zgame in Italijanom pove, da je papež, četudi Italijan, oče vseh katoličanov, ne samo italijanskih in da so vsi enako njegovi otroci. Zadnji čas je, da se to na polna usta pove, ker se glasovi o italijanski, ne katoliški cerkvi, vedno bolj množe, kar pri tistih, ki ne

poznajo celega mučnega položaja papeštva silno slabo vpliva, posebno, ker znajo nasprotniki Cerkve to jako spretno izrabljati. Papeža z živimi barvami opisujejo kot tacega, ki so mu le Italijani srčki, vsi ostali narodi pa le pastorki. Za klic: Proč od Rima si pri današnjem razpaljenem nacionalizmu ni moč misliti bolj učinkovitega sredstva, kakor je to. Za razne narodne cerkve je bilo najboljšje propagandno sredstvo. Zato pa če družega naredil, kakor da dejansko reši to vprašanje, bo z debelimi črkami zapisan v cerkveno zgodovino.

Papež bo govoril po radio. Neka radio družba se je ponudila papežu, da mu hoče v Vatikanu inštalirati mogočni radio-aparat, da bo namestnik Kristusov lahko celemu svetu govoril. Pravijo, da bo papež ponudbo sprejel in se te velike tehnične pridobitve poslužil. Z ozirom na to, da je moralna moč papeštva mej vojsko in po vojski silno zrasla in še vedno raste, bodo njegove besede na razvoj svetovnih dogodkov zelo vplivale. Komu se je pred stoletji samo sanjalo, da pride čas, ko bo papež lahko v Rimu osebno govoril ameriškemu episkopatu in prisostoval razpravam njih krajevnih zborovanj. Danes on lahko skliče splošni cerkveni zbor v Chicagu in mu sam načeljuje iz Vatikana. V resnici velik je človeški duh, čudovite njegove iznajdbe, a srce je majhno. Z razumom objema že celi svet in govori z njim, v njegovem sreju je pa tako malo prostora, da niti bratje in sestre istega naroda ne najdejo v njem prostora. Toda ne! Kakor daleč seže razum, tako daleč sega tudi srce, samo če je sorazmerno z razumom vzgojevano. A ta **ČE** . . .

Evharištični kongres v Chicagi. Stalni odbor za prirejanje evharištičnih kongresov je na svoji seji v Parizu končno določil, da bo 28. evharištični kongres v Chicagi l. 1926. Ob isti priliki je imenoval našega čikaškega nadškofa Most Rev. G. W. Mudeleina za častnega člana stalnega odbora, princa Ghico in njujorškega sodnika apelacijskega sodišča Mr. Martin Mantona pa za prava člana istega odbora. Zdaj se bomo morali pa tudi Slovenci pridno pripravljati, da bomo v častnem številu defilirali pred našim evharištičnim Kraljem. Ni dvoma, da nas bodo za ta slovesni narodni praznik obiskali zastopniki naših starokraj-

skih katoliških voditeljev. Imeli bomo lepo priliko jim pokazati, da nismo taki pagani, za kakoršne nas imajo, četudi ne popolnoma po krivici.

Stanje frančiškanskega reda. Najnovejša statistika pravi, da šteje frančiškanski red v ožjem pomenu besede, to je brez kapucinov, konventualov in drugih, nekaj nad 17.000 članov, patrov, klerikov in bratov. Izmej teh je 9031 duhovnikov 2152 klerikov 3868 bratov, 777 novincev in 1204 samostanskih tretjerednikov. Porazdeljeni so v 99 provincij, kustodij in samostojnih komisarijatov, ki imajo vsi skupaj 817 samostanov in 795 drugih redovnih hiš. V zunanjih misijonih jih deluje 2549, največ izmej vseh redov. Za njimi so jezuiti s 1879 misijonarji. Višjih cerkvenih dostojanstvenikov šteje red: 33 nadškofov in škofov, 15 apostoljskih vikarjev, ki so tudi škofje, 1 apostoljskega delegata, 2 prelata, 3 višje misijonske predstojnike, 23 članov raznih rimskih kongregacij; 8 apostoljskih spovednikov in 1 apostoljskega pridigarja.

Frančišek zopet na obzorju. Ni dolgo tega, ko se je še govorilo, da se je franciskanizem preživel, da njegova zvezda ugaša. To se je pa le zdelo. Svet je mislil, da ta zvezda ugaša, v resnici je pa njegove oči mrena preraščala. Zdaj ko je "kulturne" narode svetovna vojska z ostrim nožem operirala, morajo to radi ali neradi priznati. Od tistih časov srednjega veka sem, ko je franciskanizem prvič nastopil svojo osvojevalno pot, pa do danes, ni bilo navdušenje za Frančiška in njegove ideje še nikoli v tolikem razmahu, kakor je po vojski. Razna društva, ki so si postavila za cilj na povojnih razvalinah kaj novega, boljšega pozidati, so njih misli, da je treba v Frančiškovem duhu na delo in si ga izbirajo za svojega patrona. Vsa italijanska dobroteljska društva so se že davno postavila pod njegovo zastavo. Zadnje čase jim je sledila Nemčija in Chile. Graška mejnarodna zveza za svetovni mir, ga je enoglasno zvolila za svojega patrona. Še španski trgovski zvezi je kot trgovčev sin najbolj simpatičen. Tudi ona ga je izbrala za zaščitnika. Njegov tretji red, pred malo leti še tako zaničevan, je danes v majskega cvetju, zlasti v katoliški Evropi. Duhovniki imajo svoje tretjeredniške zveze. V nekaterih duhovskih semeniških je do dve tretjini bogoslovcev v tretjem redu. Vse-

učiliščniki v Lovanju (Belgija) in Bonnu (Nemčija) imajo svoje tretjerredniške skupščine. Letošnje jesen od 29. avg. — 2. sept. je bil vseučiliški kongres na grobu sv. Franciška v Asisu. Udeležilo se ga je 600 vseučiliščnikov, skoraj samih Franciškovih duhovnih sinov. Mej njimi je bilo več vseučiliških profesorjev, tudi tretjerrednikov. Poznamo aktivne ministre, ki jih ni sram javno izpovedati, da so v tretjem redu, ampak si to štejejo v čast. Celo mej kronanimi glavami ima sv. Francišek svoje sinove. Pred nedavnim umrli vojvoda norfolški je bil eden teh. Španski kralj in kraljica sta oba v tretjem redu. Mej ljudstvom je ponekod tak naval vanj, kakor takrat, ko ga je sv. Francišek zamislil. Primeroma mala in še tako protestantovska Holandska jih ima 80.000 vzorno organiziranih in silno agilnih na socialno-karitativnem polju. V Belgiji je v krasnem razcvitu. V neki vasi, ki šteje 550 prebivalcev, je 305 tretjerrednikov. — Saj je pa tudi čas, da je svet začel enkrat spoznavati, kje je treba pred vsem začeti pravo reformo. Pri sebi. Pa ne pri želodcu, kakor naši socialisti, ampak pri srcu. Tam je vir vsega, ne samo osebnega, temveč tudi socialnega gorja. Saj družba ni družega, kakor skupina posameznih. Kakoršni so posamezni, taka je družba. Če so posamezni revolucionarji, je revolucionarna tudi družba. Človek pa, ki mu manjka srčne kulture, nosi v sebi bacil revolucije, s katerim inficira druge. Tretji red ima kot prvo točko v svojem programu, samega sebe v Kristusu prenoviti. Zgrabil je tedaj pereče socialno vprašanje v najgloblji globini, ne za rep, kakor soci-

alizem. Bog daj, da bi tudi ostali socialni reformatorji, ki so še slepi, spoznali, kje je sedež bolezní, potem bo sv. Francišek postal rešitelj skrahirane moderne družbe.

—o—

Z dežja pod kap, so prišli oklahomski Klani. Zadovoljno so si meli roke in na polna usta so se smejali, ko so vrgli governerja Waltona, ki jim je hotel vrat zaviti in razdreti njih gnezdo. Ne dolgo! Njegovo mesto je zasedel governer-namestnik, Mr. Trapp, zaveden katoličan. Njegova žena je ena izmed najboljših župnije, v katero spada. Nobene pobožnosti ne zamudi. Ko so imeli nedolgo tega sv. misijon v župniji, je pri nobenem govoru ni manjkalo. Vsi otroci so bili v katoliški šoli vzgojeni. Njen mož, sedanjí governer, je takoj v svoji prvi adresi stopil Klanom na prste. Ker so se oklahomski katoličani vsled klanskega terorizma precej zdramili, je upanje, da ga bodo v borbi proti tem krutom ameriške svobode kakor en mož podpirali.

Versko ozadje bavarske revolucije. Kakor znano, bavarski fašizem, pod vodstvom nekega avstrijca Hittlerja, ni imel tiste sreče, kakor italijanski pod Mussolinijem. Ko je Hittler mislil nastopiti zmagoslavno pot v protestantski Rim, Berlin, mu je temeljito spodletelo. Že je gledal, kako mu svita majska jutro diktatorja Nemčije, ko ga je noč vzela in je bil lahko še vesel, da ga je. Sprva se je zdelo, da pomeni njegov nenaadni padec nesrečo za Bavarsko in njene narodne težnje. Kmalu se je pa pokazalo, da kat. Bavarci Boga lahko na kolnih zahvalijo, ker se mu ni posrečilo, kar je nameraval. Za njegovim hrb-

tom je bil namreč general Ludendorff, o katerem že delj časa kroži javna tajnost, da je velik protikatoliški fanatik. Do dna duše je bil baje že dolgo prepričan, da je velika in močna Nemčija mogoča le na podlagi verskega in cerkvenega edinstva in neodvisnosti. Velika Nemčija mora biti vsa protestantska in neodvisna od Rima. Kajzer mora biti nemški cesar in papež. Nedvomno je on imel ta načrt v žepu že, ko so nemški katoliški vojaki umirajoč klicali: Hoch in Heil veliki Nemčiji in Hohenzollercem. Toda takrat ni upal z njim na dan. Zdaj, ko mu je Bog tako temeljito prekrizal njegove trajne načrte, jih je pa javno izdal. Kajpada ste bili razlika vere in cerkve krivi, da so prvič padli v vodo. Morebiti, bi jih še zdaj ne bil pokazal, ko bi mu povojne zmede ljudstva ne bile dajale upanja, da mu jih bo mogoče uresničiti. S pomočjo bavarskih narodnih socialistov, ki so si nadejali nekeke fašistovske maske, je mislil priti do svojega cilja. Ko je menil, da tega že za rep drži, je pokazal svoje karte. Ker so pa bavarski katoličani malo bolj trezni, kakor italijanski, se mu je zaželjeni cilj v zadnjem trenutku kakor jegulja izmuznil in ga ranjenega in ujetega pustil v smoli, iz katere se ne bo več izkopal. Zaslugo za to ima monakovski nadškof kardinal Faulhaber, ki je bavarskim katoličanom še pravočasno pojasnil za kaj gre. Od tod besno sovraštvo narodnih socialistov do njega. Tako sikajo svoj srd proti njemu, da se boje za njegovo življenje. Socialist je socialist, naj bo v narodni ali mejnarodni obleki, vedno in povsod zaklet sovražnik prave vere in cerkve, ter vsega kar po kadilu diši.

R A Z N O .

ZAHVALE.

Dolžnost me veže, da se Mariji zahvalim za izprošeno milost, ki mi jo je naklonila. Prilagam mal darček za list.

Neimenovana, Eveleth, Minn.

V svoji bolezní sem se obrnila na prebl. Devico, naj bi mi sprosila ljubo zdravje. Obljubila sem, da se bom javno zahvalila in kaj prispevala za Ave Maria. Bila sem uslišana. V podporo lista darujem \$5.

Neimenovan.

Prisrčna hvala prebl. Devici Mariji za uslišano prošnjo. V podporo lista darujem \$5.

Mary Hoge, Bridgeport, O.

Zahvaljujem se presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ljubo zdravje. V podporo lista prilagam \$2.

Mary Hiti, Chicago, Ill.

V veliki stiski sem se obrnila na preblazeno Devico Marijo in bila uslišana. Iz hvaležnosti darujem \$5 v prospeh lista.

Neimenovana, Pueblo, Colo.

V bolezní sem obljubila, da se bom prebl. Devici Materi sedmih bolečin jav-

no zahvalila, ako mi izprosi ljubo zdravje. Bila sem uslišana, zato spolnujem s tem svojo obljubo in prilagam \$1 za njen list.

Neimenovana naročnica.

—o—

DAROVÍ.

Po \$5.00:

Agnes Krznaritz, Porter, Ind.; Neimenovana, Pueblo, Colo.

Po \$2.00:

Mrs. M. M. Cleveland, O.; Peter Zakrajšek, Davis, W. Va.; Franciška Cvenik, Cleveland, O.; Neimenovana Chicago, Ill.

Po \$1.75:

I. Oberstar, Cleveland, O.

Po \$1.50:

Lovrenc Grošelj, Joliet, Ill.; Aloisia Nose, Pueblo, Colo.

Po \$1.00:

Anthony Basnik, St. Mary's, Pa.; A. Blakač, Spring Valley, Wash.; A. Nemgar, Eveleth, Minn.; Ana Belčić, Steelton, Pa.; J. Klobučar, Pittsburgh, Pa.; Tonuy Squah, Iselin, Pa.; John Kozja, New York City; J. Cimperman, West

Park, O.; M. Godec, Gilbert, Minn.; Ana Sugara, Portland, Ore.; U. Petek, Greaney, Minn.; Maria Mulc, Braddock, Pa.; Cecilija Goršek, Milwaukee, Wis.; J. Potokar, Cleveland, O.; J. Meglen, Pueblo, Colo.; Mrs. Kvaternik, Eveleth, Minn.; M. Sever, St. Clair, Pa.; M. Planinšek, Cleveland, O.; L. Berce, Milwaukee, Wis.; Jos. Starc, Cleveland, O.; Agnes Schmuck, Cleveland, O.; N. Simonishek, Beadling, Pa.; Helena Stute, Beadling, Pa.; K. Schneller, Brooklyn, N. Y.; John Kolar, Cleveland, O.; Neimenovana, Cleveland, O.

Po 50c.:

Jennie Pelkovšek, Little Falls, N. Y.; Johan Klemenc, Forest City, Pa.; Mary Balog, Niles, Mich.; Geo. Nemanich, Johnstown, Pa.; A. Brulc, Milwaukee, Wis.; Theresa Centa, Avondale, Colo.; Iv. Pritekel, Pueblo, Colo.; H. Ostronic, Omaha, Nebr.; Maria Otoničar, Cleveland, O.; Rev. B. B. Čiček, O. S. B., Indianapolis, Ind.; J. Tomšič, Valley, Wash.

Po 25c.:

Anna Jakšič, McGregor, Minn.

NAŠ STRIČEK

My darlings: —

Gotovo se že vprašujete, kje je vaš Striček, da ga toliko časa ni naokoli. Morebiti je celo kateri smilil, da je na vas pozabil. Toda tisti, ki je kaj tacega mislil, se je

zelo zmotil. Kako bi mogel to storiti? Res mi zadnje čase spomin zelo peša. Na moje male pa še vedno rad mislim. Da bi le tudi oni name. Da, to mi je večkrat prišlo na misel, posebno to jesen. Vidite, moji mali, jesen je za nas, ki smo stari, slab čas. Naša kri ni več tako gorka, kakor vaša. Ko vi komaj čakate snega, da bi s svojimi sleights šli ven, se moramo mi stari vedno bolj k peči stiskati in naduha nas tare. Tudi mene je letos zelo zdelovala. Skoraj sem mislil, da bom moral narediti testament. Družega tako nimam, kakor vas male. Pa ravno vi ste mi delali največ skrbi, komu vas naj zapustim. To me je v osamelih urah tako skrbelo, da so mi večkrat solze tekle. Ljubi Bog, ki vas ima tako rad, si je najbrž mislil: Mali so ga bolj potrebni kot jaz, pa naj še ostane mej njimi. In res se zadnje čase zopet precēj bolje počutim. Kajpada sem pri tem tudi na testament pozabil. Posebno vas, my darlings, ne dam iz rok, dokler mi smrt ne bo čisto na vrat zlezla. Naši stariši so včasih rekli: Ti meni luč, jaz tebi ključ. Hoteli so reči: Ko boš ti moj naslednik v gospodarstvu meni dal mrtvaško svečo v roke, takrat bom šele jaz tebi popolnoma izročil gospodarstvo. Podobno jaz pravim: tistim, ki mi hočejo prevzeti moje male: Vi meni luč, mrtvaško svečo, jaz pa vam svoje male.

Posebno hudo bi mi bilo, ako bi vas moral zdaj zapustiti. V samotnih jesenskih urah, ko sem tolikokrat mislil na vas, najbrž večkrat kot vi name, sem se nekaj posebnega izmislil za letos, kar vam pa zaenkrat še ne povem. Le to vam rečem, da je nekaj posebnega in važnega, pri katerem se bo pokazalo, če me imate res tako radi, kakor vas imam jaz. Za enkrat vam le priporočam, da bi Jezuščka prosili, naj bi vašega Strička še toliko časa pustil pri življenju, da

bi to, kar si je izmislil, izpeljal. Sam ga bo tudi prosil, toda njegova molitev je tudi že bolj podobna stari kokoši, ki ne more več visoko zleteti. Vaša nedolžna srca so pa kakor mladi orličji, ki se dvigajo visoko gori pod solnce. Če boste molili in morebiti še kako sv. obhajilo darovali v ta namen, bo to zame velika pomoč.

Pa kaj mi pišite, kako ste kaj Xmas obhajali, kaj vam je kaj Santa prinesel, pa če je za kaj pustil pri vas.

Toraj so long! za danes.

Prihodnjič kaj več.

Vaš Striček.

P. S. Pa vam moram dati mal puzzle: Kaj nikdar ni bilo in nikdar ne bo, — pa je vsikdar bilo in vsikdar bo?

Za pravilno rešitev te uganke razpišem tri nagrade: B. "Eversharp" pensils.

Brezje (Kranjsko) — Dragi Striček: — Prišli smo še enkrat na lep griček Brezje in se Vas spominjamo pri daritvi sv. maše Tukaj je vse drugače kakor v Chicago, vse veselo kot v nebesih. Še en pozdrav.

Jakob in Franica Ponikvar.

Draga Jakob in Franica. — Zelo sta me zveselila s svojo lepo kartico, katero sta mi poslala v Brezje. Bil sem tudi zelo vesel, da sta se pri Mariji tudi mene spomnila in molila za me. Bog Vama plačaj. Seveda bili smo dobri prijatelji, ko sta bila še v Chicagi. Jaz se vaju tudi spominjam v molitvi. Veseli me tudi, da se vama dopade lepa slovenska dežela. Le še kaj pišita.

Pozdravljena Vajin Striček.

Dragi Striček: — Ravno danes. Ko na "thanksgiving day" ravno danes je nas obiskal beli mož. Za igračo otrokom tudi za božične praznike bomo šolski otroci priredili krasno igro za napredek naše šole čast častitim šolskim sestram. Katere se trudijo s znami.

Kansas City, Kans., Margaret Veselič.

Draga Margaret: — Kako si korajžna, ker se belega moža nič ne bojiš. Ali tudi bele žene ne? Ali boš tudi Ti za božič nastopila na odru? Le dobro se postavi, da bodo ata in mama in sestre veseli. Pa sporoči mi, kako si naredila! Pozdravi ata in mamo, kakor Tebe pozdravlja

Tvoj Striček.

Greaney, Minn. — Dragi Striček. — Jest se veselim, ko berem, kako ste mi pisali Vi ste rekli, da naj se varujem, da bi me medvedji ne pojedli. Ni so me še. So tako dobri Mi smo jim tako vajeni kakor ste vi malim ptičkom. In ste rekli, če nisem še zmrznila. O no, tisto pa tudi nejem še. Letos ni še tako mrzlo, ker imamo še green Gardens. Saj smo brali, da tam, kjer je bolj vroče, da je zmrznilo. Pa mislim, da bodo tudi naše grede prejt zmrznile kakor bom jest. Well, tisto tudi nisem pozabila, ko ste rekli, da moram vsaki pot iti k spovedi, kadar bodo gospod na Greaney. O kar sem bila pri prvem sv. obhajilu sem šla. Tudi nisem še pozabila moliti za vas.

Pozdravljeni

Mary Flake.

Draga Mary: — Jako me veseli, da ste celo z medvedi prijatelji tam gori na Greaney. Daj mi enega poslati v Chicago, če so tako domači. — Lepo te tudi pohvalim, da si pridna in greš tolikrat k sv. obhajilu in da tudi za me moliš. Mary, jaz se pa tebe spominjam pri sv. maši.

Pozdravljena!

Tvoj Striček.

Pueblo Colo.: — Dragi striček: I has been a long time since I have appeared on your corner but now as vacation is here I have more time to write. I wish to tell you of our lovely May procession at St. Mary's Church last night. The young ladies Sodality took part in the crowning of the Queen of May. Miss Rose Snedec who is president of the Young Ladies Sodality crowned the Queen of May. It was all very beautiful and the Church was crowded. Rev. Father Cyprian Braddy, O. S. B. preached a very beautiful sermon on the Blessed Virgin and how we should try to imitate her. Mr. Math Jerman sand "Ave Maria" and it certainly was beautiful as was the whole procession. Sunday evening June the 3rd the Juniors and the Minims of St. Mary's School present and a play at St. Joseph's Hall — I am most sure every one is glad that vacation has come. I amany way. It was long time to wait but at last we can put our books away and also forget half of what we have ever been taught.

Now my detar Striček, I must close. Hoping I may appear on the corner more oftener I remain your friend

Elsie Skiff.

Draga Elsie: — Tvojo zanimivo pismo se je zakasnilo. Kajne, da si bila že huda, ker ga toliko časa nisi videla na kornerju. Pa mi boš že odpustila, sem se malo polenil. Pa se bom že poboljšal. Počitnice so bile, pa so tudi zopet prešle in sedaj, ste že zopet v šoli. Le pridni bodite, kajti počitnic se veseli samo dober otrok, ki je dobro končal šolo. Drugikrat moraš pa slovensko pisati. Tam v Pueblu znate vsi tudi slovensko lepo pisati in čitati. Pozdravljena

Tvoj Striček.

TRETJEREDNIKOM.

Tretji red je mej ameriškim Slovenci še pre malo poznan, da bi mogel imeti svoje glasilo. Slovaki so v tem oziru daleč pred nami. Zato homo začeli zanje s tem letom izdati posebni mesečnik. Za naše slovenske tretjerednike menda tega ne bo nikoli potreba. Veselilo bi nas pa, če bi mogli sčasoma naše ljudi vsaj toliko za tretji red zainteresirati, da bi kazalo jim v Ave Maria dati posebni kotichek. Tudi to zaenkrat še ne kaže. Število je premajhno. Sicer jih mora precej biti, ki so bili v starem kraju v tretjem redu, a so se pozneje zanemarili, ker se nihče ni brugal zanje. Vsaj te bi polagoma radi zbrali in jih znova vneli zanj. Dokler se pa to ne zgodi, jim pa priporočamo starokrajško tretjeredniško glasilo "Cvetje," ki popolnoma odgovarja svojemu namenu. Leto 1923. je zaključilo in vabi svoje naročnike na obnovo naročnine za leto 1924. Upam, da se bodo tudi vsi došednji ameriški naročniki odzvali vabilu in da se bo njih število še pomnožilo. Tretji red silno hitro napreduje. Glej glede tega nekaj podatkov v pogl: Na razgledu. Ob sedemdesetletnici, ki smo jo obhaja-

li predlanskim je to tretje drevo, ki je je sv. Francišek usadil, a se je zadnje čase zdelo, da se bo posušilo, na novo ozelenelo in začelo bujno cvesti. Kar je ljubezen serafinskega Franciška vsadila in zalivala, ne usahne. Program tretjega reda je evangeljski program, zato vedno času primeren. Danes, ko je človeška družba tako potrebna obnove na podlagi evangeljskega programa, je tudi tretji red postal zopet modern. Vsi ki so na povojnih razvalinah prišli do spoznanja, da je edini Kristus more rešiti človeško družbo, se z novo ljubeznijo oklepajo tretjega reda, da se znotraj prenove, kar je glavni namen njegovega vodila. Ameriški Slovenci, ne bodimo mej zadnjimi, ki so oz. bodo to spoznali. Zato vas tem potom vabim, da čimprej obnovite svojo naročnino na naše slovensko glasilo tretjeredniške armade, ki šteje nad milijon bojevnikov in tudi mej Slovenci na tisoče. Skušajte pridobiti tudi kaj novih naročnikov. Stane kakor lani \$1 na leto. Naroča se lahko pri upravi "Ave Maria."

Urednik Ave Maria.

Uredniški kotichek:

Lani smo večkrat dobivali kaka kratka poročila iz naselbin, na katera nismo bili pripravljeni, ker nismo imeli v programu zanja posebne koticheka. Nekateri so pozabili, da je dopise prevzela Edinost. Ker so bila pa deloma prekratka in strogo cerkvenega značaja, jih tudi ona ni vseh objavila. Tako smo se nekaterim zamerili. To zadevo bo treba na en način v splošno zadovoljnost urediti. Po mojem mnenju bi bilo najbolje, da bi se strogo cerkvene stvari sporočale Ave Mariji, ki bo v ta namen imela posebni kotichek: Poročila iz naselbin. Druge stvari: O delavskih razmerah, ženskem socialnem gibanju in podobno bi pa prinašala Edinost, ali mej dopisi ali v oddelku: Ameriška Slovenka. Seveda bodo morali dopisniki in dopisnice bolj pridno poročati, tako, da se bo vsaj za vsak mesec enkrat ta kotichek napolnil. Urednik.

BREZ KNJIGE

SLOVENSKA KUHARICA

bi ne smela biti nobena slovenska gospodinja.

Knjiga je pisana v preprostem poljudnem tonu, da jo lahko vsak najprostejši človek razume. Pouči Vas, kako voditi gospodinjstvo, kako se lahko varčuje pri gospodinjstvu, a vzlic temu dobro živi.

Knjiga vsebuje 670 strani. Blizu sto slik, ki kažejo razne priprave za kuhanje, konzerviranje, itd. Druge jo prodajajo po \$7.00. Pri nas jo dobite za samo \$4.00.

Pišite po njo še danes na:

Knjigarno Edinost
1849 — West 22nd Str.
CHICAGO, ILL.

NE POZABI

priporočati na društvenih sejah društvom, ali posameznikom za tiskanje tiskovin

KATOLIŠKO TISKARNO "EDINOST"

Vsa tiskarska dela izdeluje lično, točno in po nizkih cenah. Pišite nam za cene predno oddate naročilo drugam.

TISKOVNA DR. EDINOST
1849 W. 22nd Street, Chicago, ILL.

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Hripavost

in kašelj sta zelo neprijetna simptoma. Da preprečite težje posledice vzemite

Severa's Cough Balsam,

ki prinaša zaželjeno in hitro pomoč. Imajte ga pri roki v hiši za zimske mesece.

Cena 25 in 50 centov.

Vprašajte po lekarnah.

Severov Almanah za leto 1924 je natisnjen. Dobe se po vseh lekarnah zastoj, ali pišite nam.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria." "Edinost." "Koledar Ave Maria.", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovjane.

OHIO.

Barberton, Ohio.—Mr. Frank Zupanič, Mr. Joseph Lekšan.
Bridgeport, Ohio.—Mr. Ludovik Hoge.
Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša; Mrs. J. Šercelj, Mrs. Ivanka Gaspari.
Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Meseč.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Mamie Perušek.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegl.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddeck, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogačnik.
Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Burgettstown, Pa.—Mrs. J. Pintar, S. Jenko.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Beve, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.
Imperial, Pa.—Mr. Paul Jamnik.
Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomcc.
Moon Run, Pa.—Mr. Jakob Drašler.
Clyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Fittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich, Mrs. Dorothy Dermoš.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet, Mr. Frank Ulčar.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.
Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schifferer, Mr. John Strle.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrja, Mrs. V. Marn.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
Eveleth, Minn.—Antonia Nemgar, Johana Kastelic, Kvaternik Frances.
Mountain Iron, Minn.—Mrs. Lucia Kralj.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Špehar, Rev. A. Pirnat.
Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Virginia, Minn.—Mrs. Sterbenc.
Tower in Soudan, Minn.—Mrs. F. Loushin.
McKinly, Minn.—Mrs. A. Hegler.
Hibbing, Minn. in okolico—Mrs. Mlakar, — Rev. B. Badura.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Leo Mladich, Mr. Fr. Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Jos. F. Muhich, Mr. Paul J. Laurich.
La Salle, Ill.—Joe Lesjak, Annie Ovnik.

North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler.
Peoria, Ill.—Mr. Zabukovec.
Springfield, Ill.—Rev. Martin M. Mazir.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.

Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hoynik, Miss Mary Mehorko, Mr. J. Jenko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Pregar, Mr. John Udovich.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe, Mr. Joe Češarek.
Gowanda, N. Y.—Valentin Dolinar.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
New York, City.—Rev. P. Beningen, Snoj, O. F. M.
Denver, Colo. Geo. Pavlakovich.
Leadville, Colo.—Mrs. Bradach in Rev. Miklavčič.

Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.
Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlane.
Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Ahmeek, Mich.—Josephina Hribljan.
Calumet, Mich. Mr. J. Musich; Mrs. Mary Klobucher.
Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks in Mrs. F. Plautz.
Ruthbury Mich. in okolica.—Mr. R. Snider.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Franklin, Kans.—John Dobravec.
Frontenac, Kans.—Joseph Zore.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerla.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Neb.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonis Mrak, Rev. A. Schifferer.

KOLEDARJI.

Bajgali! Takih stenskih koledarjev pa že še niste imeli: Mislite si kakšne slike imajo: Kranjska vas, Priprosta Ameriška hiša, Slovenec in Slovenka v Narodni noši, Ribničanke z rešeti. O, pa kaj še: Kranjski fantje z Baližem in Harmoniko! Ali ste kaj enakega že slišali? Da taki so Grdinovi koledarji za leto 1924. Slike nam je poslal slikar Ivan Tišler iz Vrhnike.

Pa to še ni vse: Koledarji so zelo veliki, imajo 12 slik, so čisti in različni pa "Litografirani" kakoršnih še dosedaj nismo imeli! Kdo ne bi ljubil takega v svojem uradu ali pa v hiši. Naši odjemalci jih dobe zastonj, kdor pa ga želi poslati svojem, ali ga dobiti v druga mesta, naj nam pošlje ali plača 35 centov, ali 3 za en dolar za komad s poštnino, to leto stanejo več vas in nas, pri tem pa so mnogo bolji kakor so bili druga leta.

Naročila prejemanj takoj, odjemalci jih dobe v sledečih prostorih, (ali pazite samo enega vsaka familija, nikar jemati jih za sebe potem pa pošiljati jih v stari kraj, ako ga niste plačali) Dobite jih: Pri meni v stanovanju, v veliki prodajalni za pohištvo 6019 St. Clair in v obeh podružnicah Collinwood in Nottingham. V Newburgu jih dobite v Narodnem domu. Pošljite naročila za vaše znance v domovini, pa tudi za Vaše hiše in urade.

Anton Grdina

1053 East 62 St.

Cleveland, Ohio.